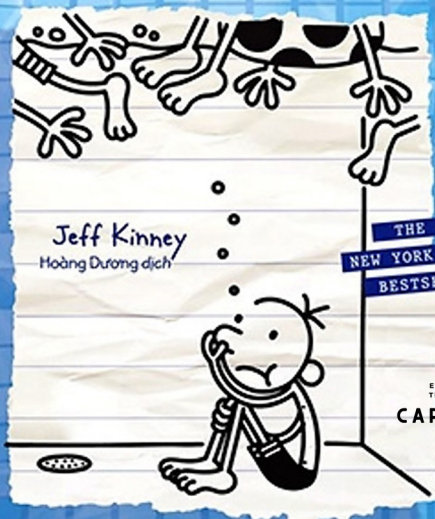
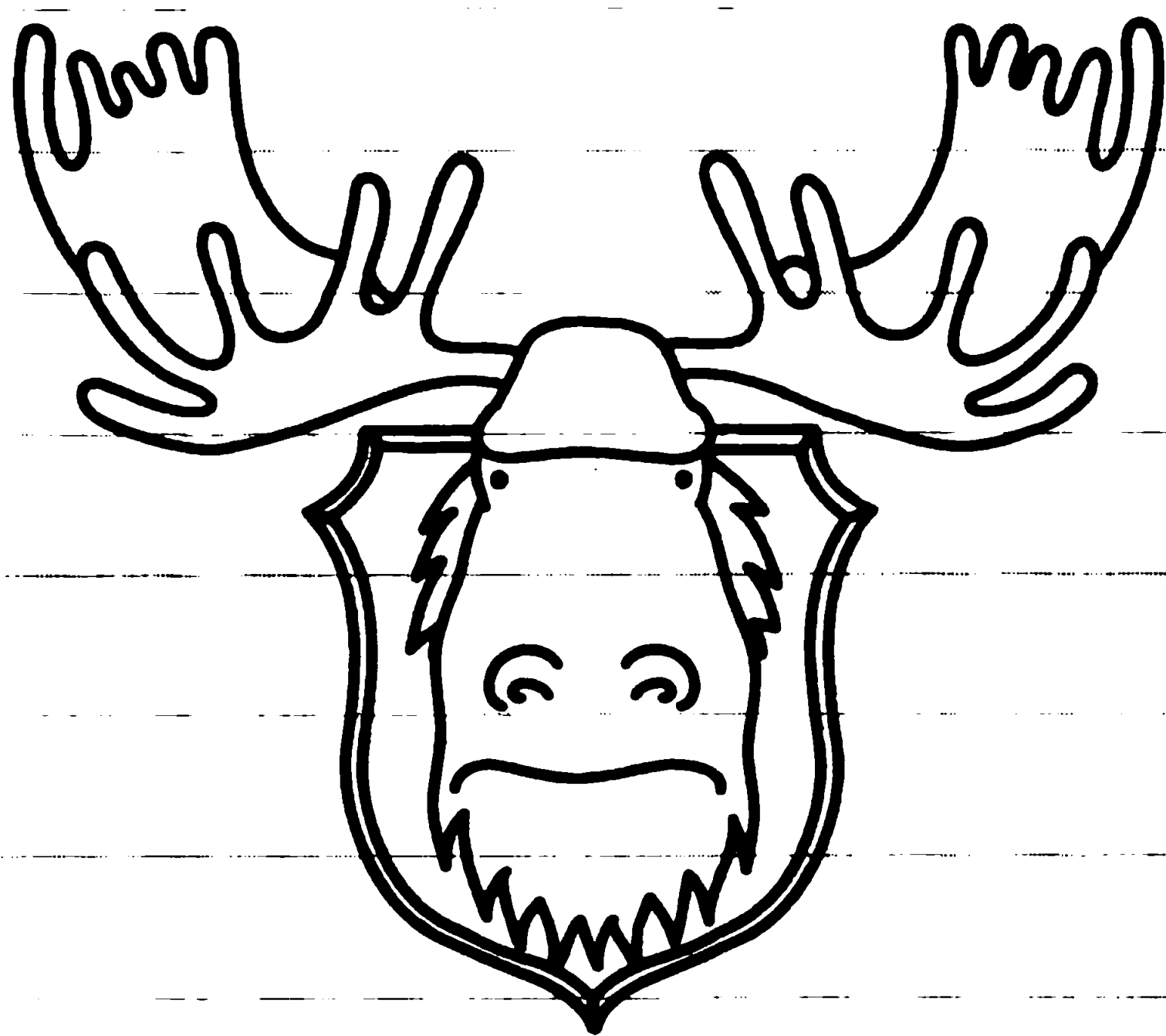

NHẬT KÝ chú bé nhứt nhứt

CÁI KẾT KHỔ LƯỜNG

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2020 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™ are
trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the design of this work's jacket is trade
dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Book design by Jeff Kinney

Cover design by Jeff Kinney and Marcie Lawrence

First published in the English language in 2020

By Amulet Books, an imprint of Harry N. Abrams, Inc., New York ORIGINAL

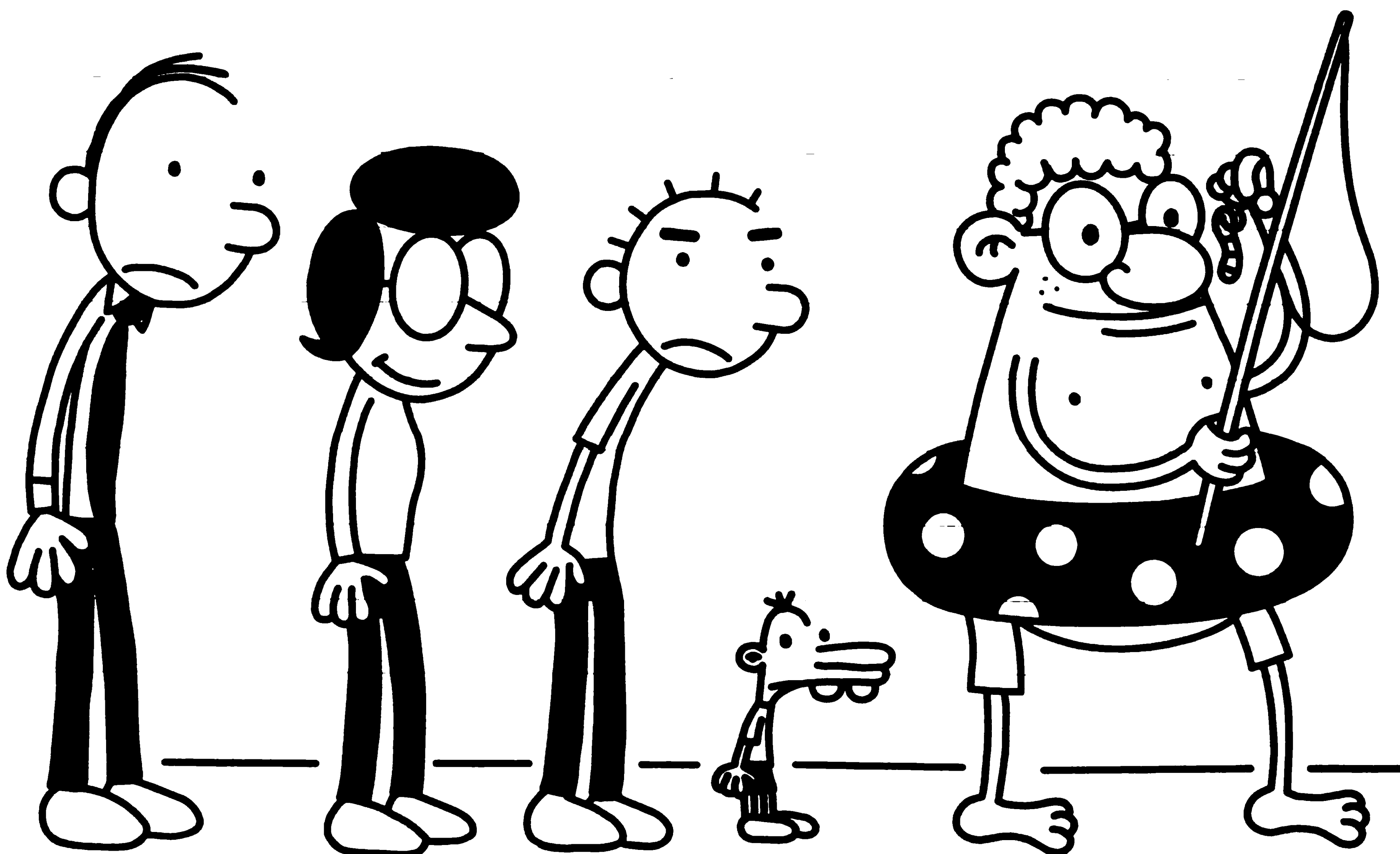
ENGLISH TITLE: DIARY OF A WIMPY KID: THE DEEP END

(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với Harry N. Abrams, Inc

thông qua Andrew Nurnberg Associates International Limited, 2020

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Hà Giang (Ha Giang Books).

yeukindlevietnam.com

NHẬT KÝ
chú bé
nhút nhát
CÁI KẾT KHỔ LÒNG

Jeff Kinney
Quý Dương dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

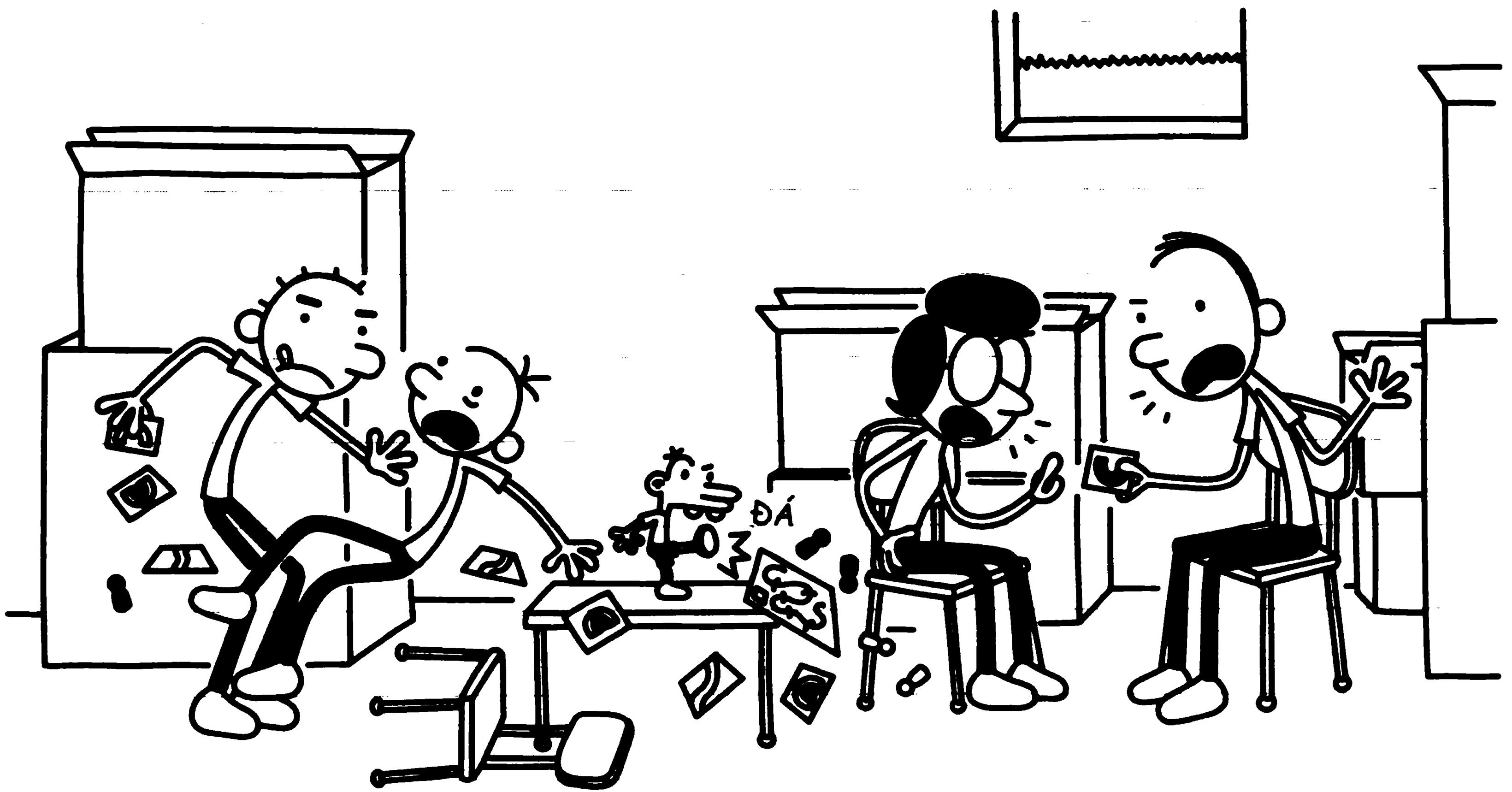
DÀNH TẶNG RYAN

THÁNG TÁM

Thứ Năm

Tôi yêu gia đình và tất cả mọi người, nhưng yêu đâu có nghĩa lúc nào cũng phải quấn lấy nhau mọi lúc mọi nơi đúng không? Vậy mà đó lại CHÍNH là tình trạng gần đây của chúng tôi.

Chẳng phải riêng TÔI chán ngấy tình trạng này đâu. TẤT CẢ mọi người đều khó chịu cả, nếu mọi thứ không mau thay đổi thì gia đình tôi sắp tan cửa nát nhà đến nơi không chừng.

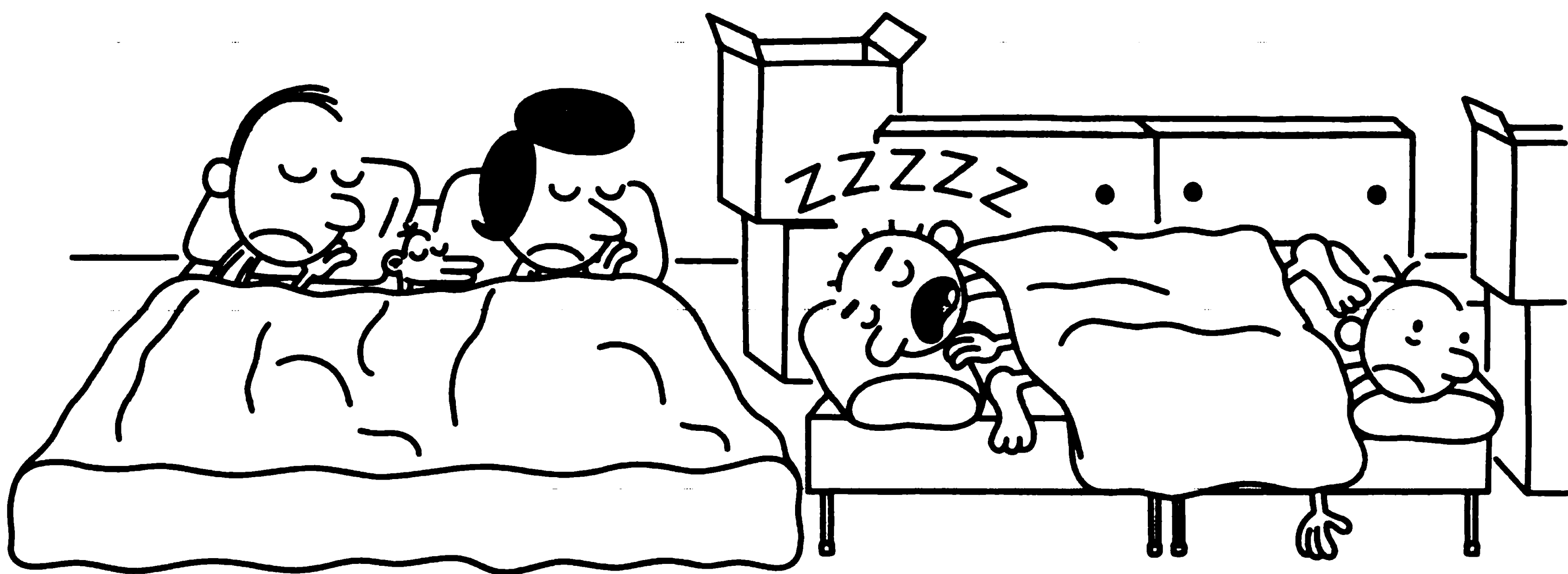

Mẹ nói cả nhà đã bị bó chân quá lâu và chỉ cần một kỳ nghỉ là mọi chuyện lại đâu vào đấy hết. Bây giờ điều mỗi chúng tôi thực sự cần là một kỳ nghỉ để tách xa NHAU ra.

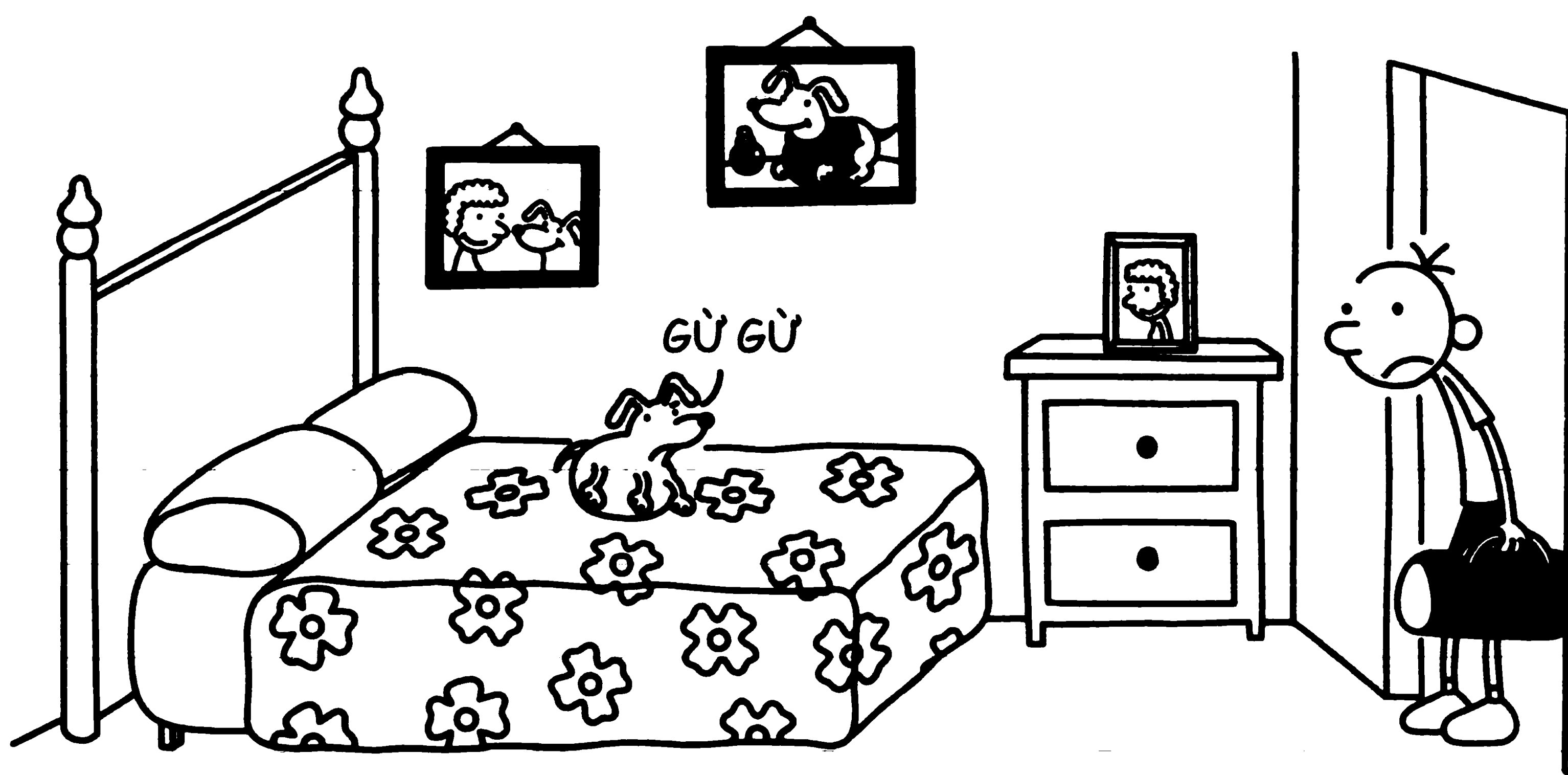
Nhưng có lẽ đến mùa tuyết chúng tôi mới có cơ hội ấy vì cả nhà làm gì còn ĐỒNG nào. Và lý do là cả một câu chuyện dài ngoằn ngoèo.

Chúng tôi đã sống nhờ ở tầng hầm nhà bà ngoại được hai tháng, chẳng biết tình trạng này còn kéo dài bao lâu nữa. Mẹ bảo, một ngày nào đó cả nhà sẽ hồi tưởng lại cảnh này như một câu chuyện cười sảng khoái. Chỉ có điều, mẹ đâu phải là người hằng đêm chen chúc trên một chiếc ghế băng bé tí tẹo với RODRICK cơ chứ.

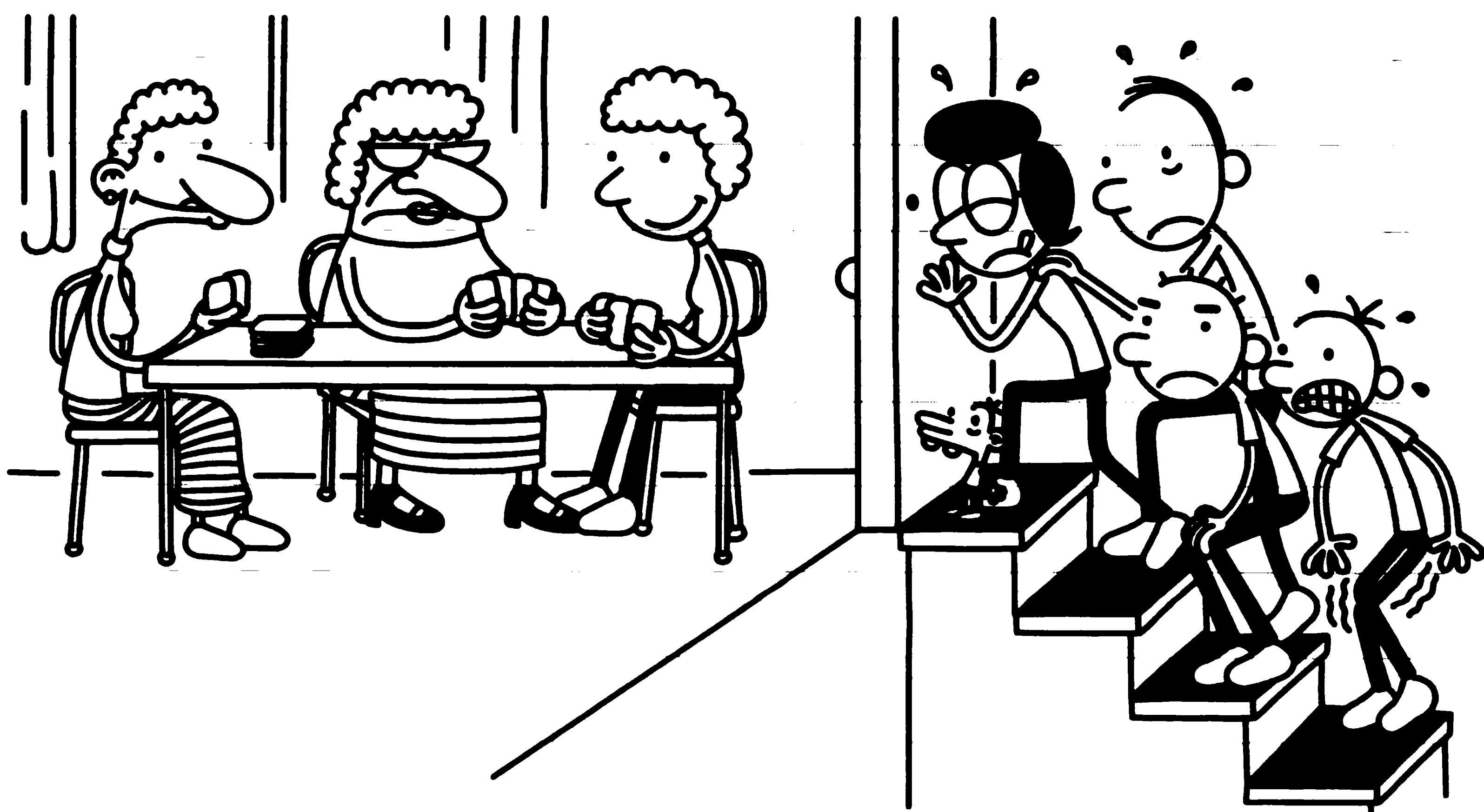

Điều điên rồ là nhà bà có rất nhiều phòng vậy mà chúng tôi lại phải ở trong tầng hầm. Lúc mới chuyển tới đây, tôi tuyên bố nhận căn phòng vốn dành cho khách, nhưng bà bảo rằng căn phòng đó không còn trống nữa.

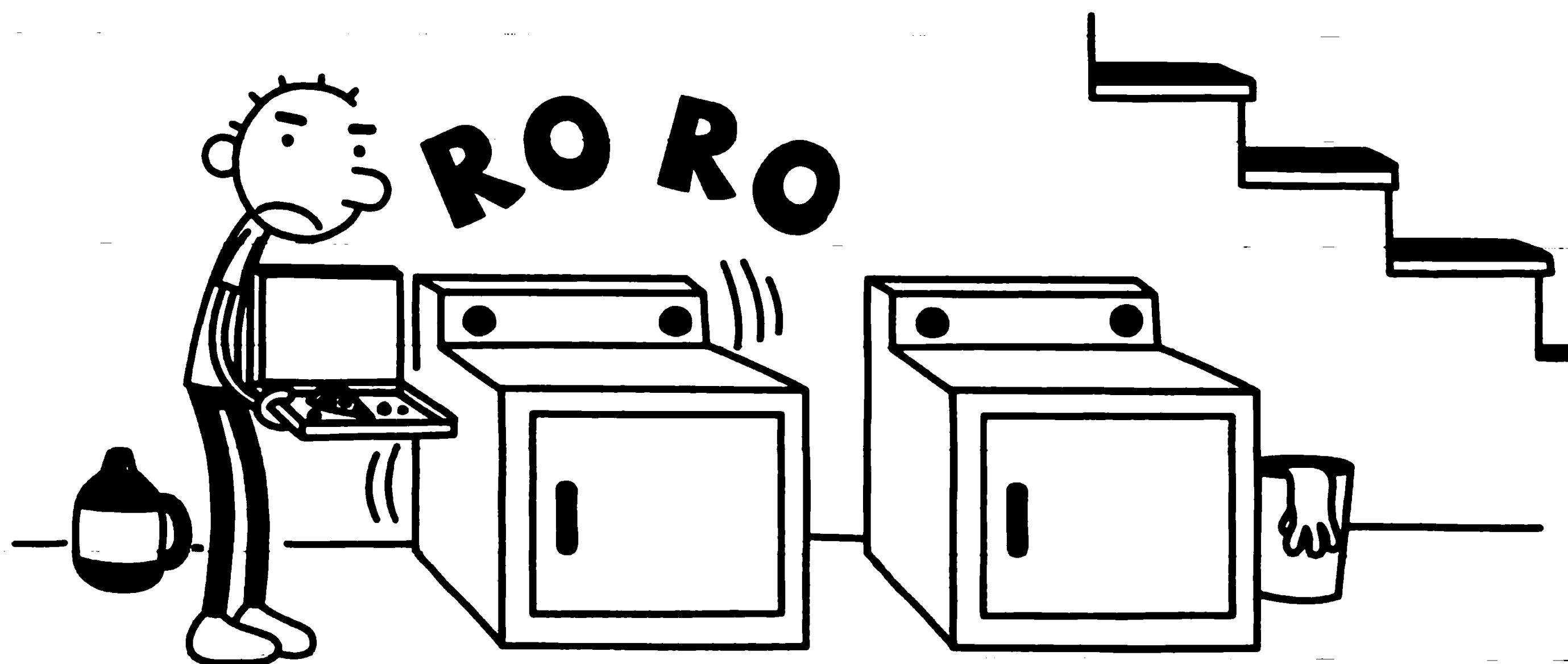

Tôi cho là bà chẳng hoan nghênh gia đình tôi chuyển đến ở cùng, vì mỗi khi có khách đến chơi, bà liền yêu cầu chúng tôi tránh mặt.

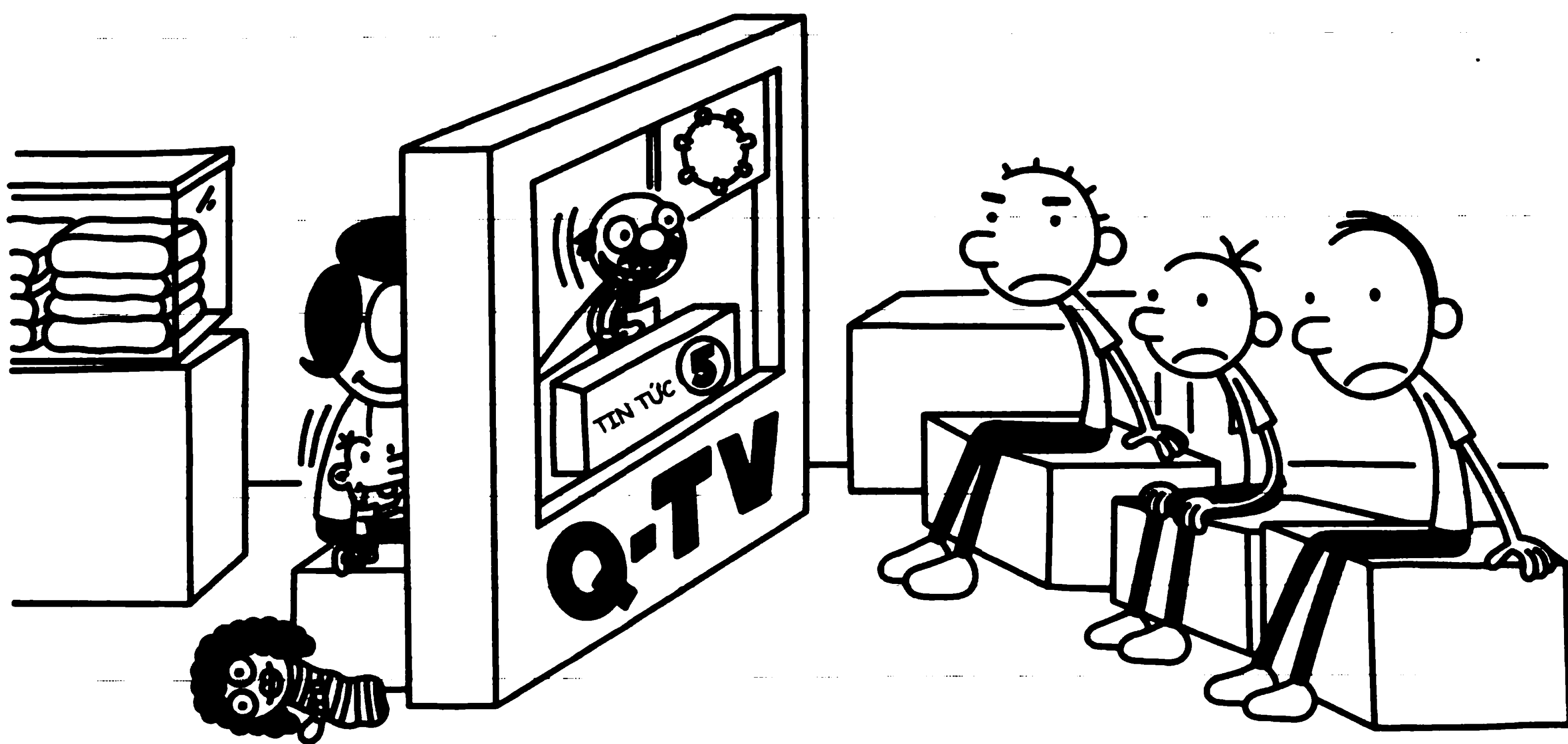
Điều đáng nói là tầng hầm không có nhà vệ sinh, trong khi bạn bè của bà thì ở đây không biết đến ĐỜI TÁM HOÀNH nào mới chịu về.

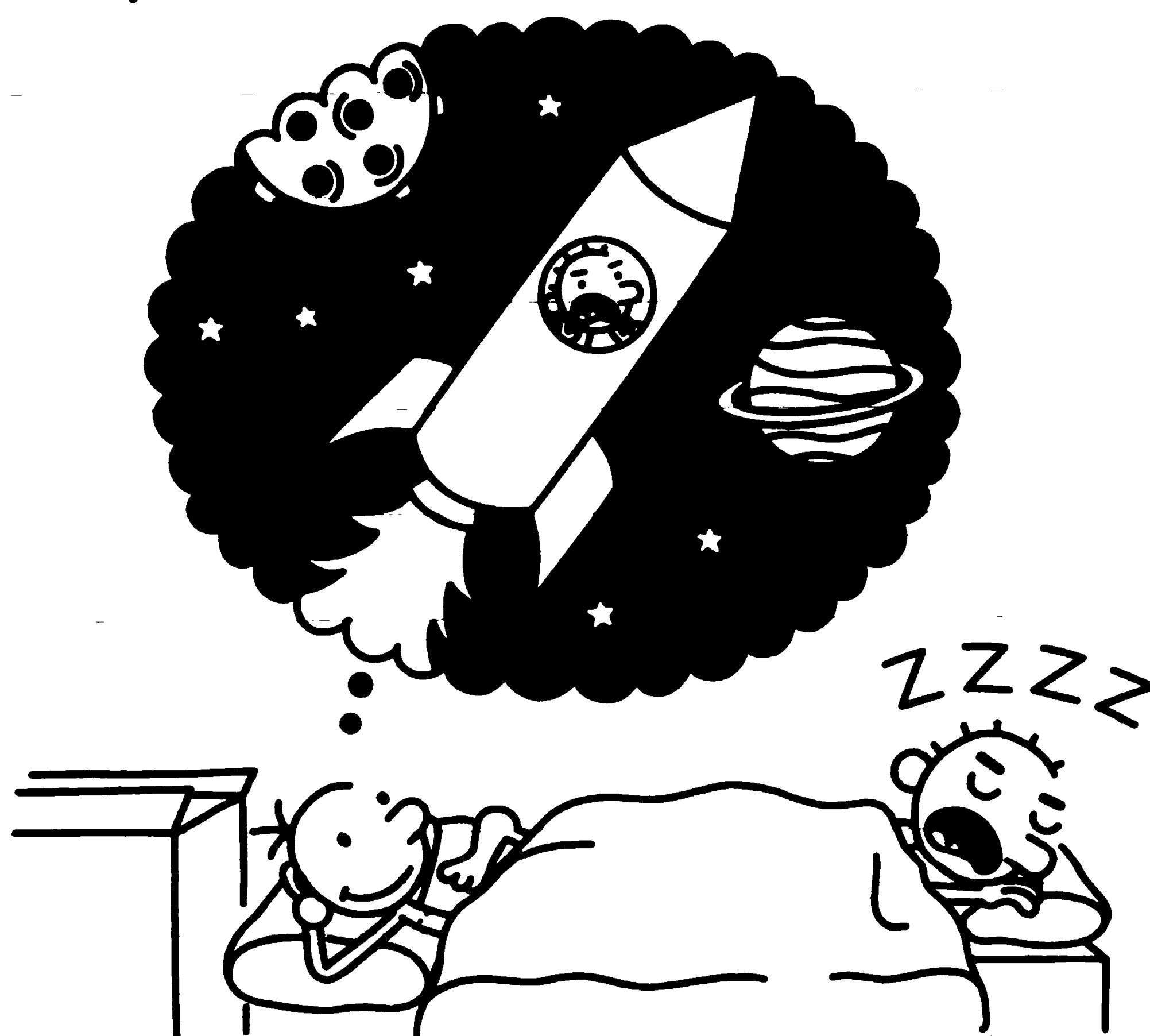
Ngoài ra, những lúc có khách, gia đình tôi cũng không được sử dụng bếp, nghĩa là khi khách phải về hết cả nhà mới được ăn tối. Tôi thấy tối qua Rodrick quá đói nên đã dùng mấy sấy quần áo của bà để hâm nóng vài mẫu bánh pizza thừa.

Tầng hầm cũng chẳng có tivi, thế nên cả nhà phải tự mua vui cho NHAU, nhưng thật lòng mà nói thì có Thánh mới vui nổi.

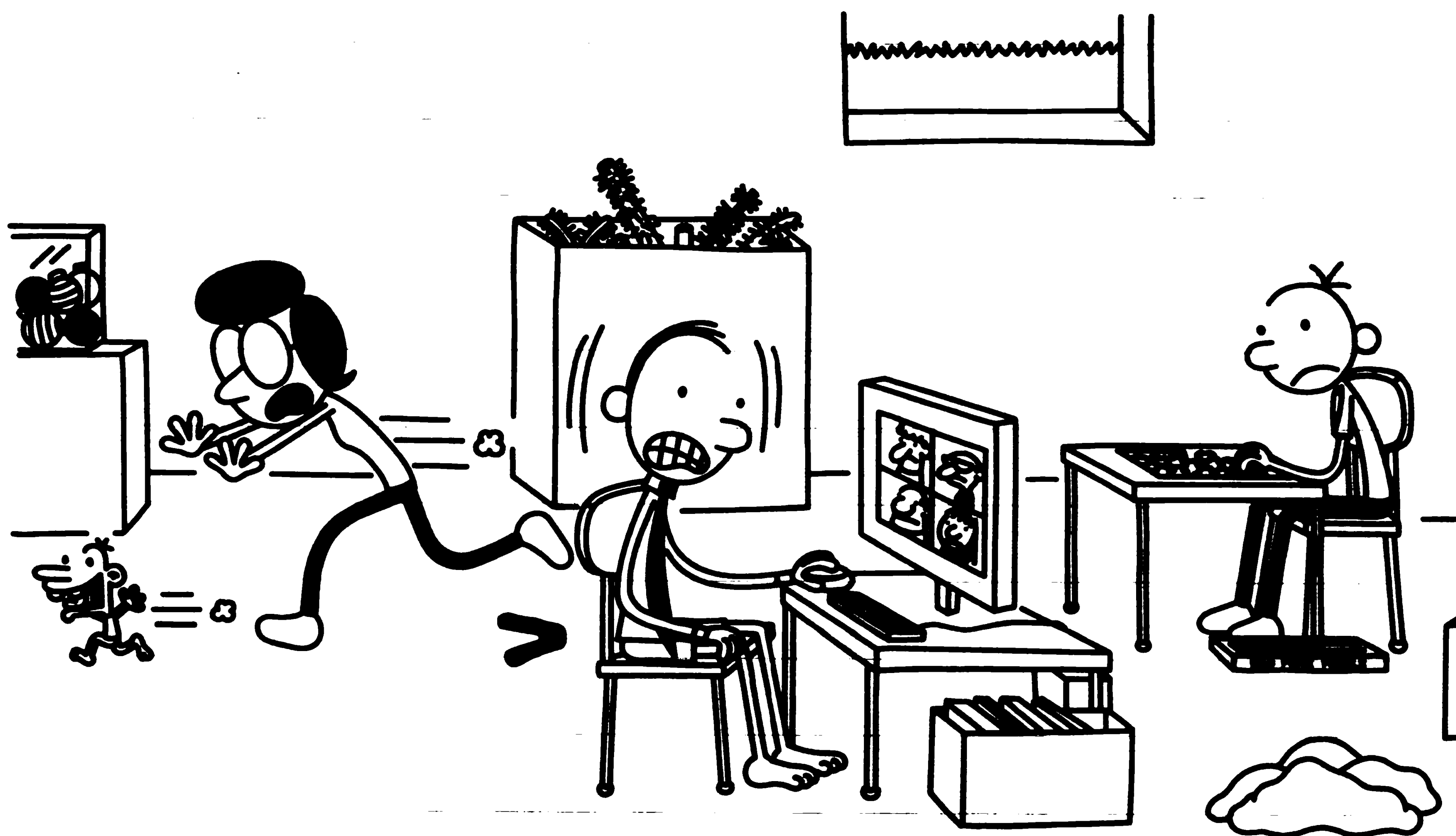

Theo mẹ, buồn chán cũng có cái hay, vì khi đó ta phải vận dụng triệt để trí tưởng tượng của mình. Nhưng dù có cố lắm tôi cũng chỉ tưởng tượng ra duy nhất một điều.

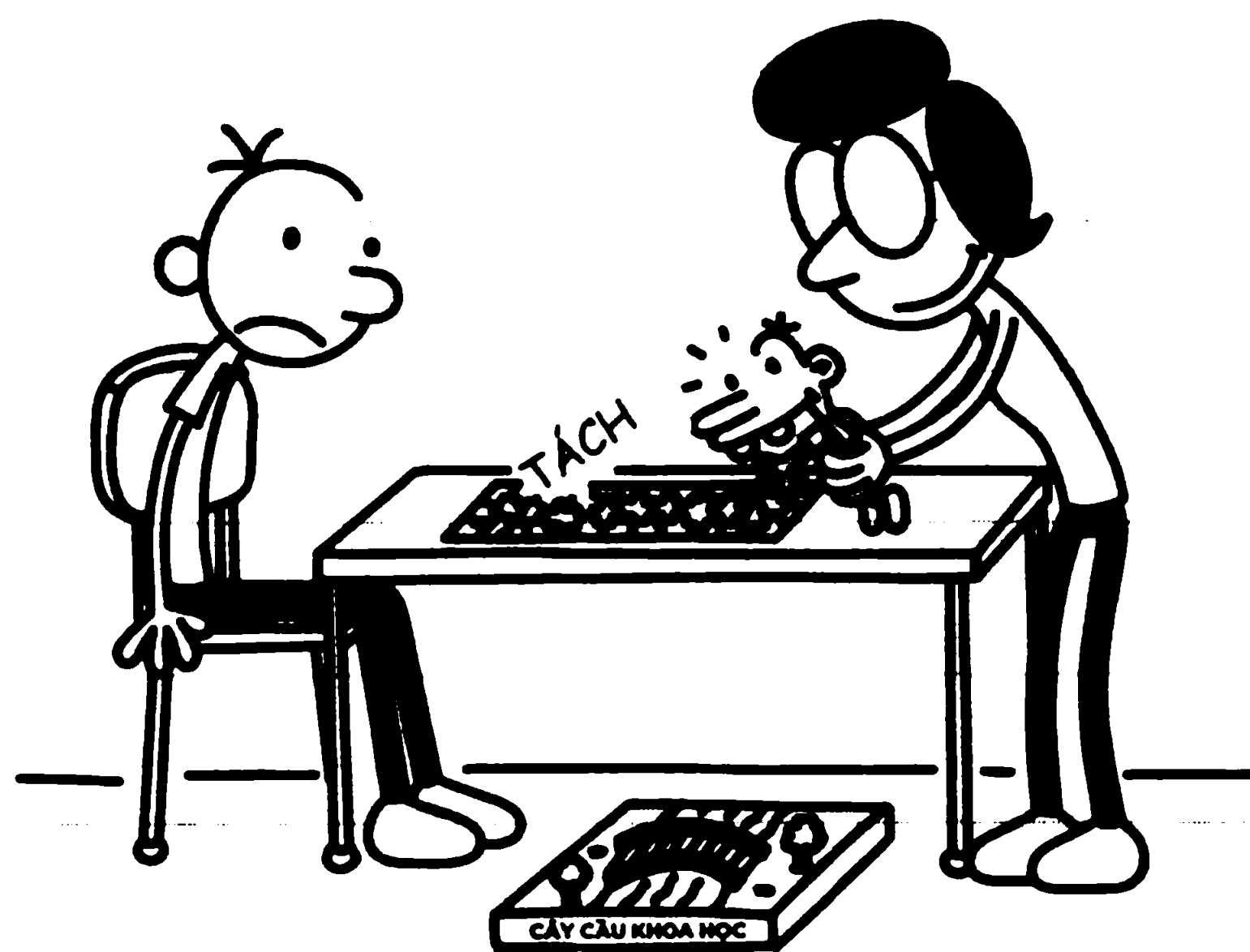

Tình hình còn tệ hơn nữa khi bố phải làm việc ở nhà cả mùa hè. Mỗi khi công ty bố có cuộc họp trực tuyến, tất cả những người khác trong nhà đều phải giả vờ như người vô hình.

Nhưng giả vờ cũng đâu có dễ, nhất là khi trong nhà có một thằng nhóc lên ba.

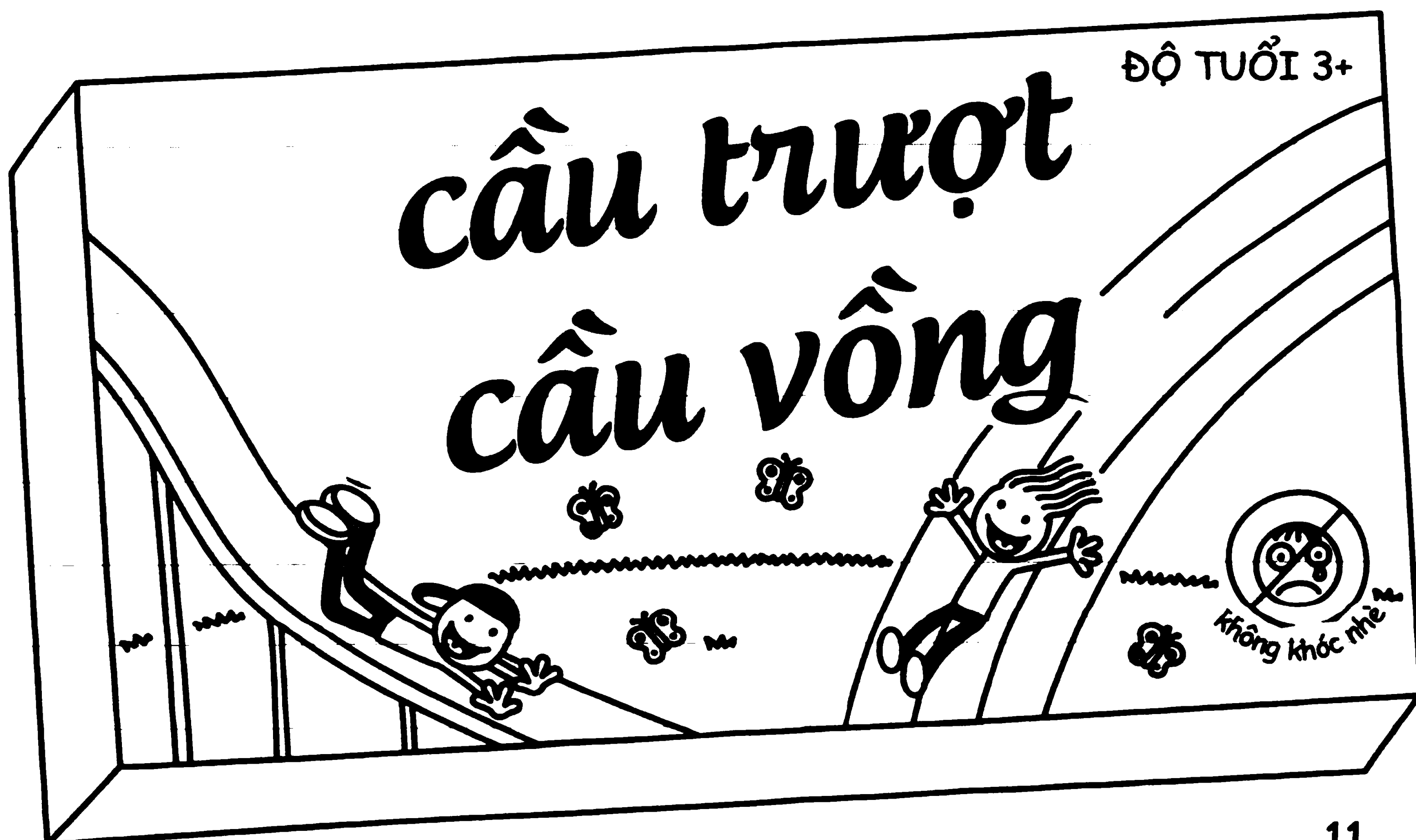

Gần như lúc nào tôi cũng cố làm cho mình bận rộn. Ở tầng hầm nhà bà có cả đồng đồ ghép hình các loại, tôi cũng tự giải được vài hình, song mẹ đều nịnh Manny bằng cách cho nó ghép miếng cuối cùng để nó thấy mình thật giỏi giang.

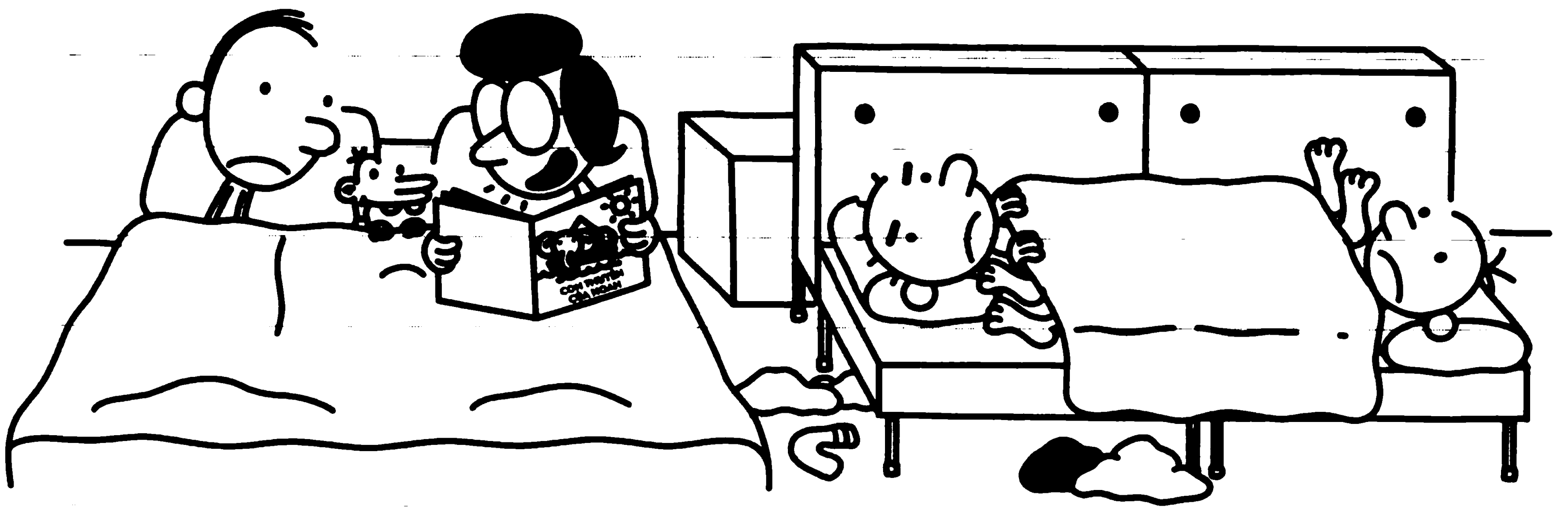

Theo tôi thì mẹ CÙNG CHIỀU Manny quá mức như thế chẳng tốt cho nó chút nào. Thậm chí từ khi sống nhờ nhà bà thì mọi việc còn tệ hơn nữa.

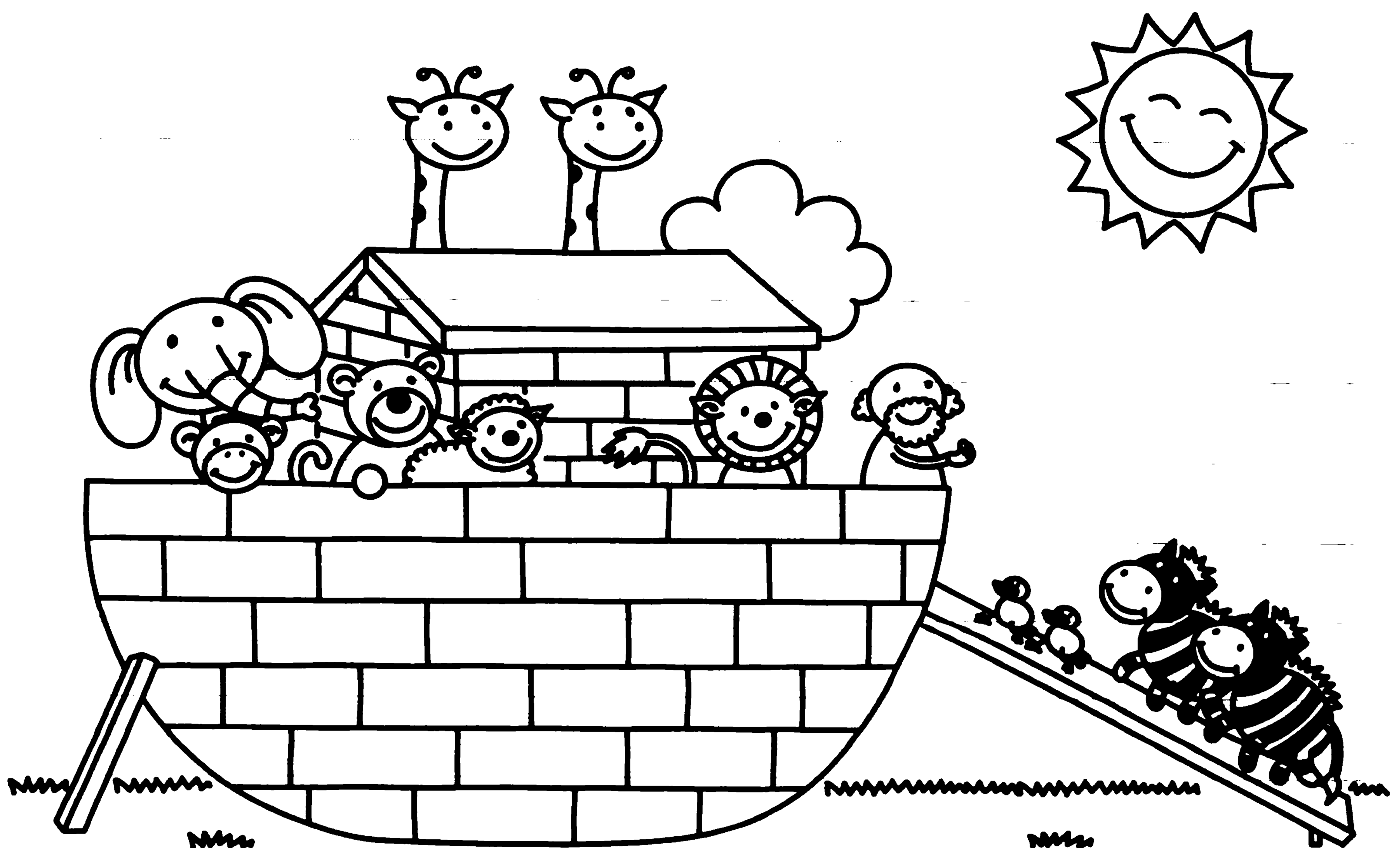
Thỉnh thoảng sau bữa tối, cả nhà tôi lại chơi cờ, nhưng Manny dù cố mấy cũng không thể hiểu nổi các luật chơi phức tạp nên rốt cuộc cả nhà lại phải chơi những trò chẳng cần đến chút NÃO nào.

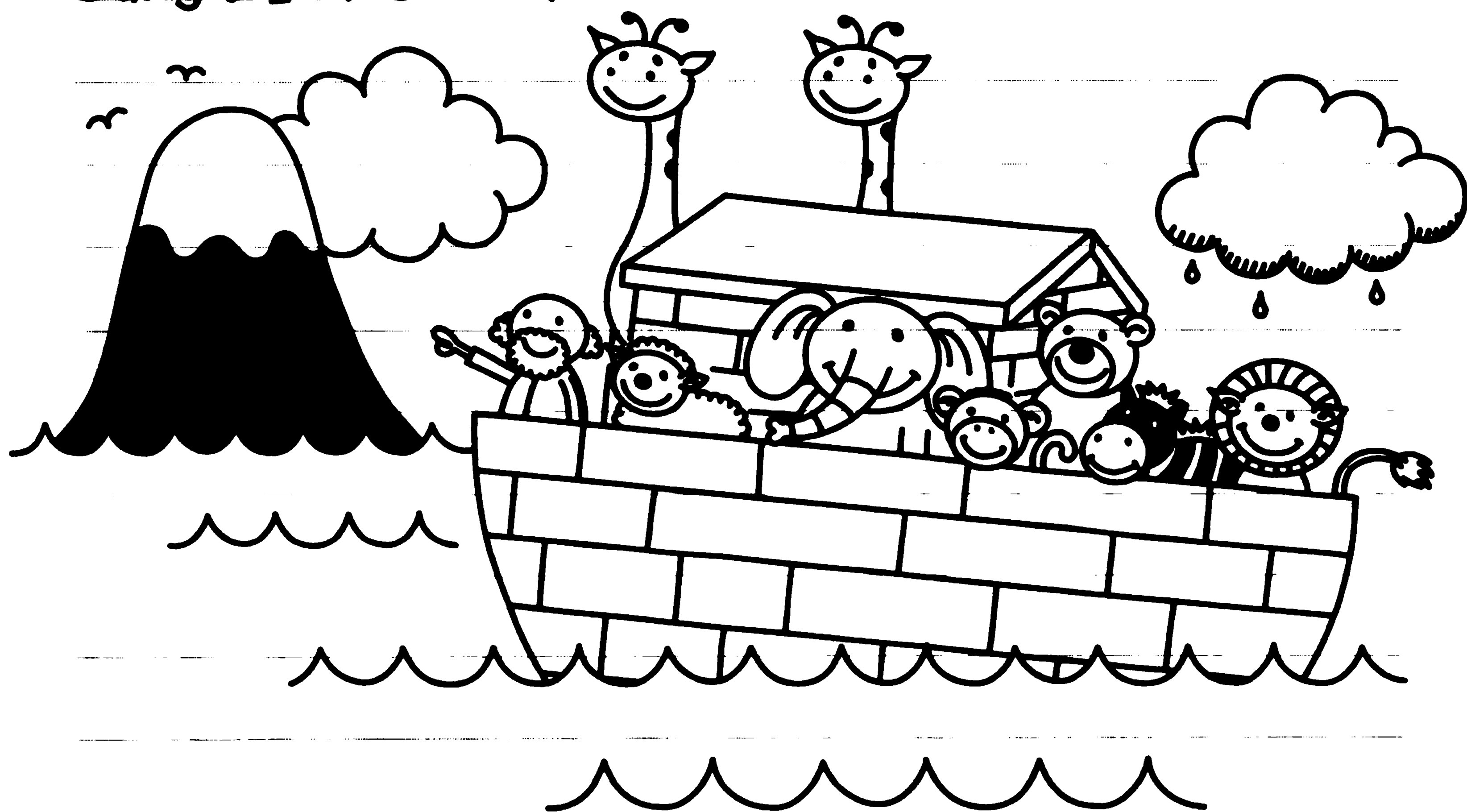
Mọi người đều phải sinh hoạt theo lịch của MANNY nên trời còn chưa tối là cả nhà đã phải lên giường.

Dạo này Manny thích được nghe truyện “Con thuyền của Noah” trước giờ đi ngủ. Truyện kể về một người nghe được tin trời sắp giáng cơn Đại hồng thủy, ông liền đóng một con thuyền khổng lồ để cứu vớt tất cả mọi sinh vật.

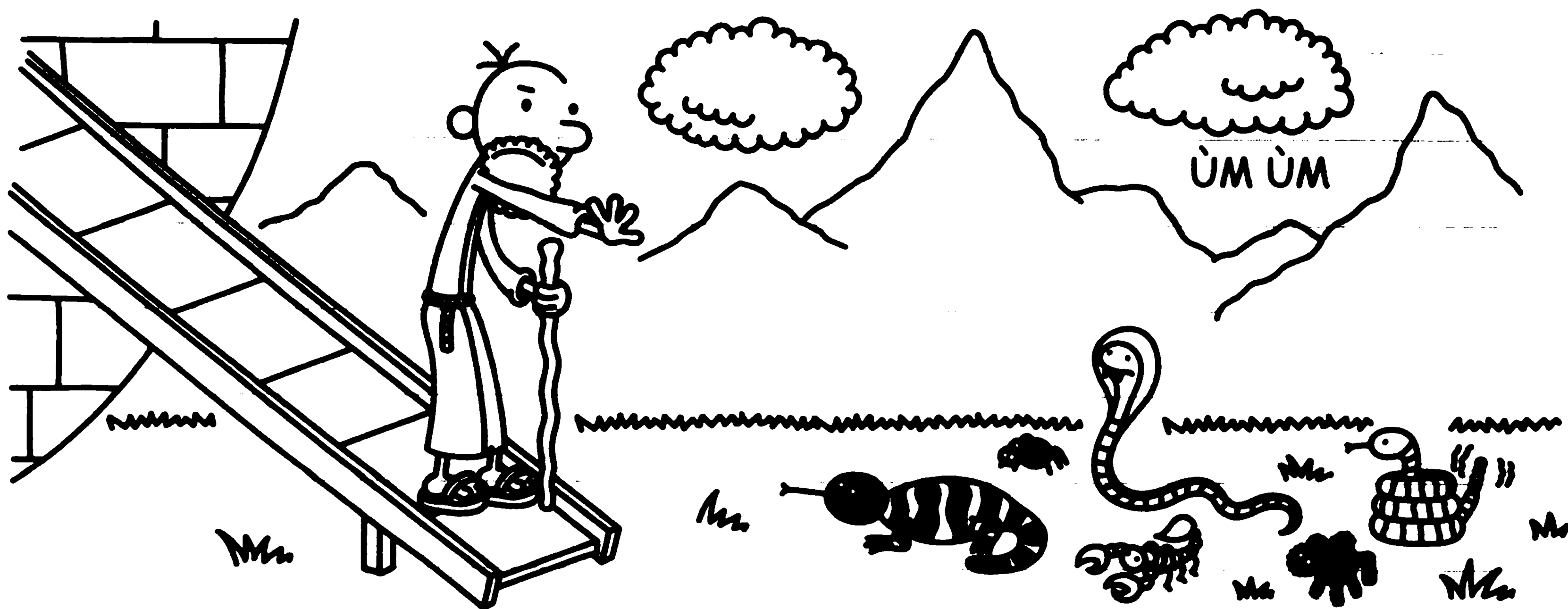
Cuốn truyện đó được minh họa hoàn toàn bằng tranh. Các nét vẽ về con đại hồng thủy có sức tàn phá cả nửa Trái đất được biến hóa trở nên vô cùng DỄ THƯƠNG.

Tôi nghĩ nếu tranh minh họa trần trụi hơn thì chắc hẳn các bậc phụ huynh không bao giờ dám mua cho lũ nhóc còn chưa vỡ lòng đọc.

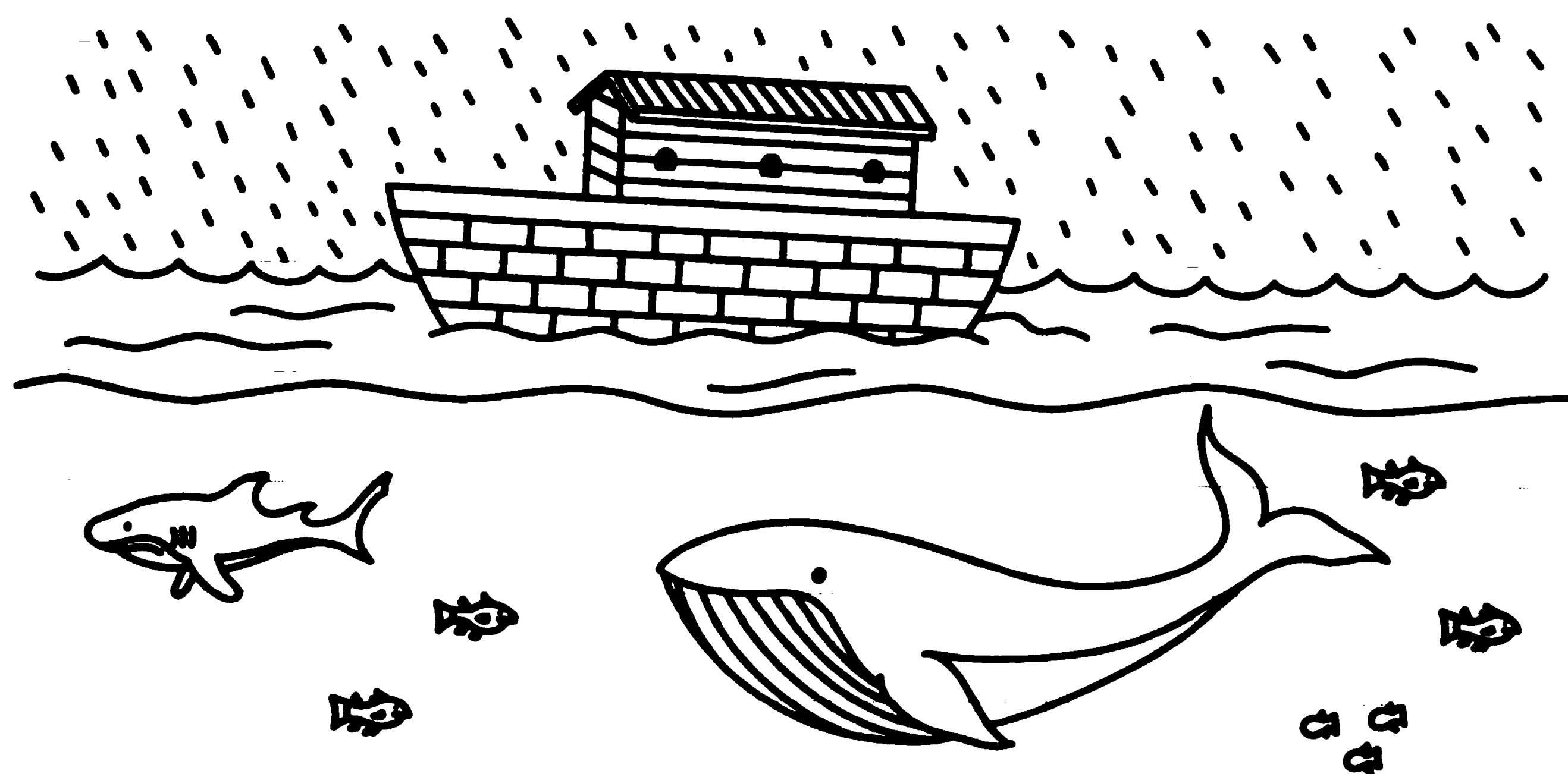
Chính bản thân tôi vẫn còn chút băn khoăn về câu chuyện “Con thuyền của Noah”. Đầu tiên, tôi muốn biết tại sao Noah dám cho những loài vật có nọc độc như rắn hay bọ cạp lên thuyền. Nếu là TÔI, tôi sẽ tận dụng cơ hội đó cho đám góm ghiếc kia TUYỆT CHỦNG luôn.

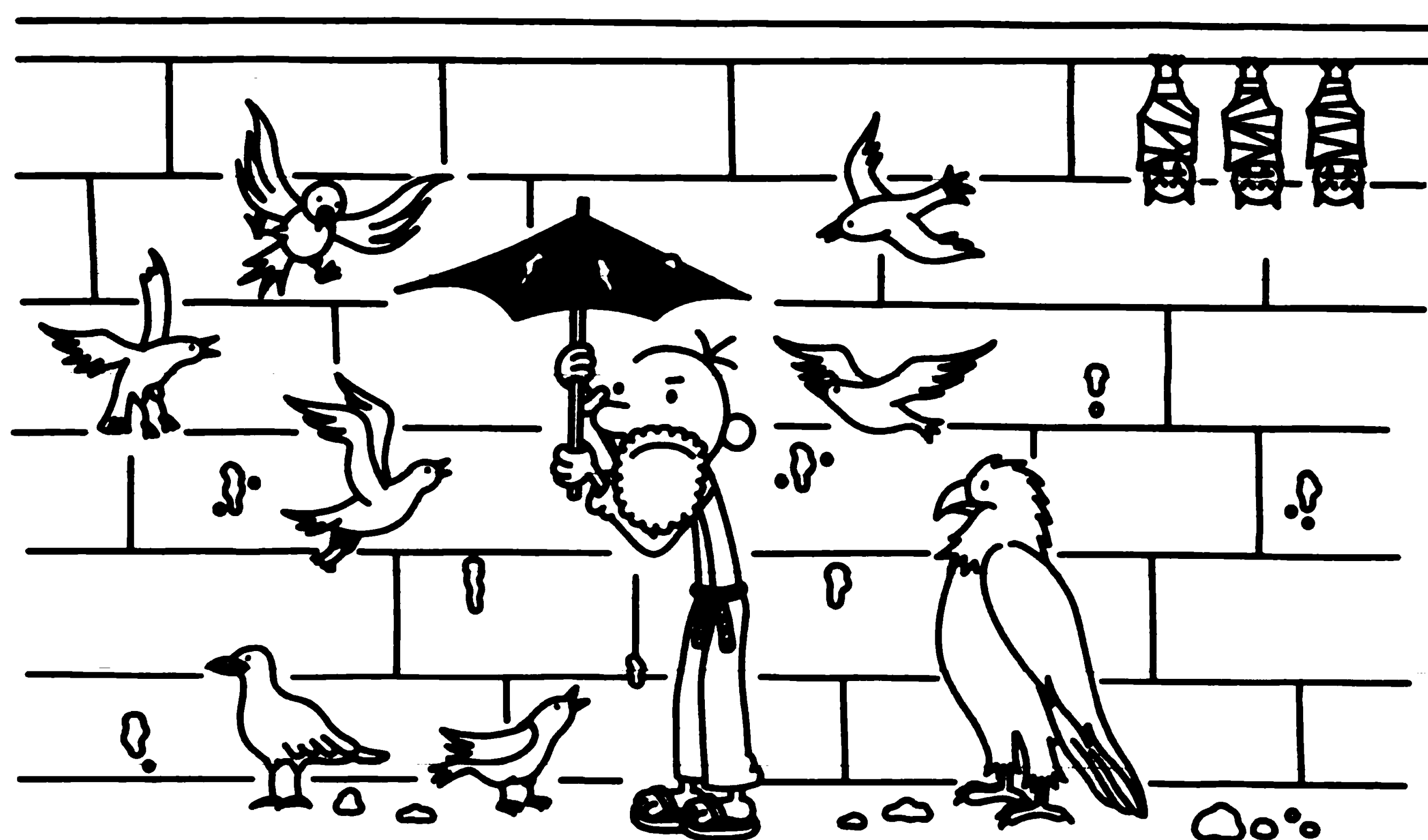
Rồi để dành chỗ trống trên thuyền cho những con vật ĐÁNG YÊU như chó, nhím hay hà mã tí hon chẳng hạn.

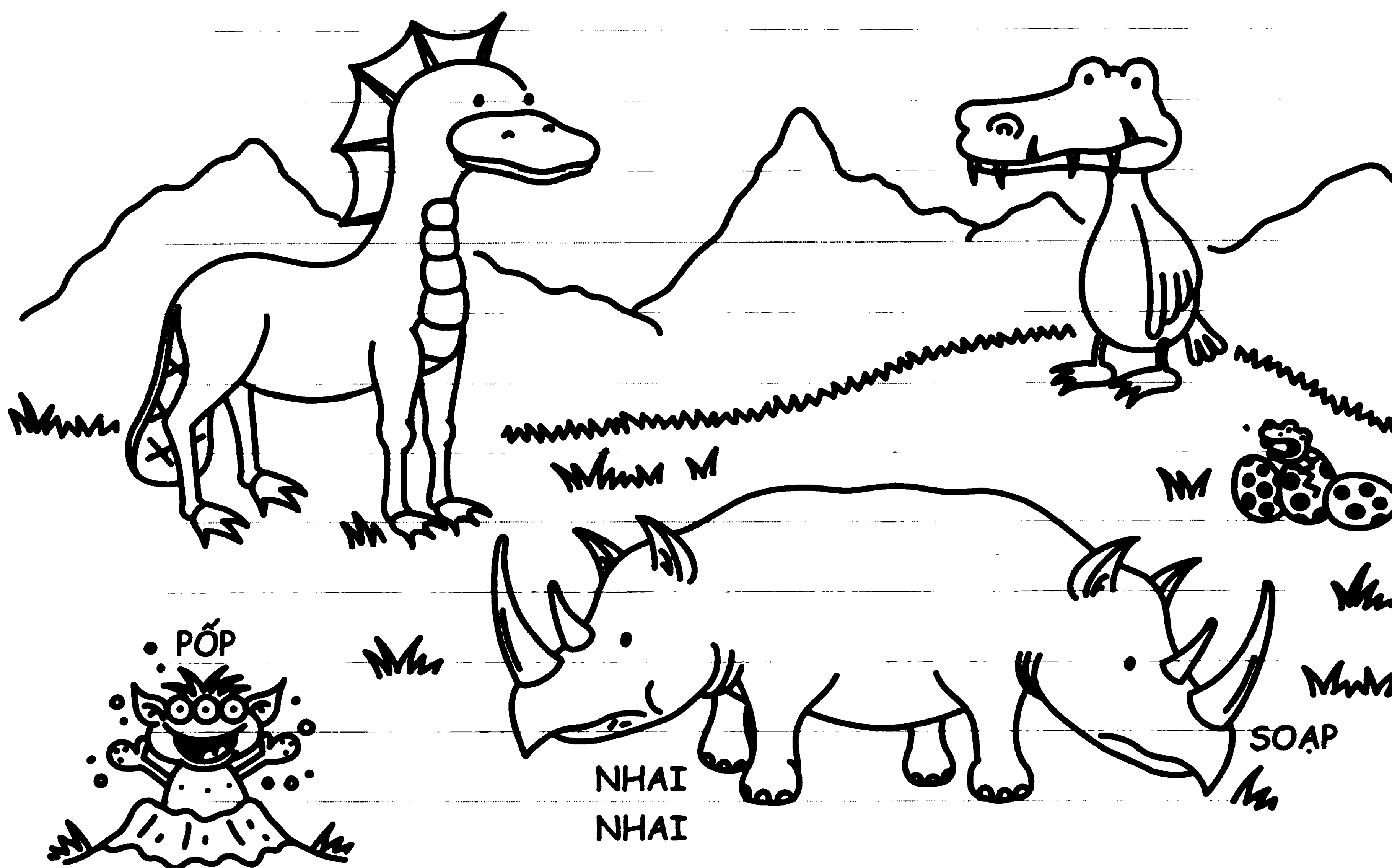
May mắn là Noah không phải để dành chỗ trên thuyền cho cá voi hay các loài cá khác, chứ không thì chúng sẽ chiếm HẾT diện tích con thuyền. Mà những loài vật đó có khi còn chẳng biết là sắp có lũ lụt xảy ra ấy chứ.

Thật khó hiểu khi Noah còn cho cả lũ CHIM lên thuyền, chẳng phải bọn ấy có thể tự BAY sao. Tôi dám cá là ông ấy sớm đã hối hận vì quyết định của mình.

Người ta chỉ nhắc đến những loài vật SỐNG SỐT qua con đại hồng thủy, liệu rằng có loài vật thú vị nào KHÔNG được lên thuyền không nhỉ?

Trời mưa ròng rã 40 ngày đêm, và phải mất 150 ngày để nước rút hết. Như vậy Noah đã mắc kẹt trên thuyền cùng với một đám thú vật, vợ và ba cậu con trai.

Vậy nên cứ mỗi khi chán nản vì cả nhà phải sống trong tầng hầm nhà bà, tôi lại nghĩ đến Noah. Điều đó khiến tôi cảm thấy dễ chịu đôi chút.

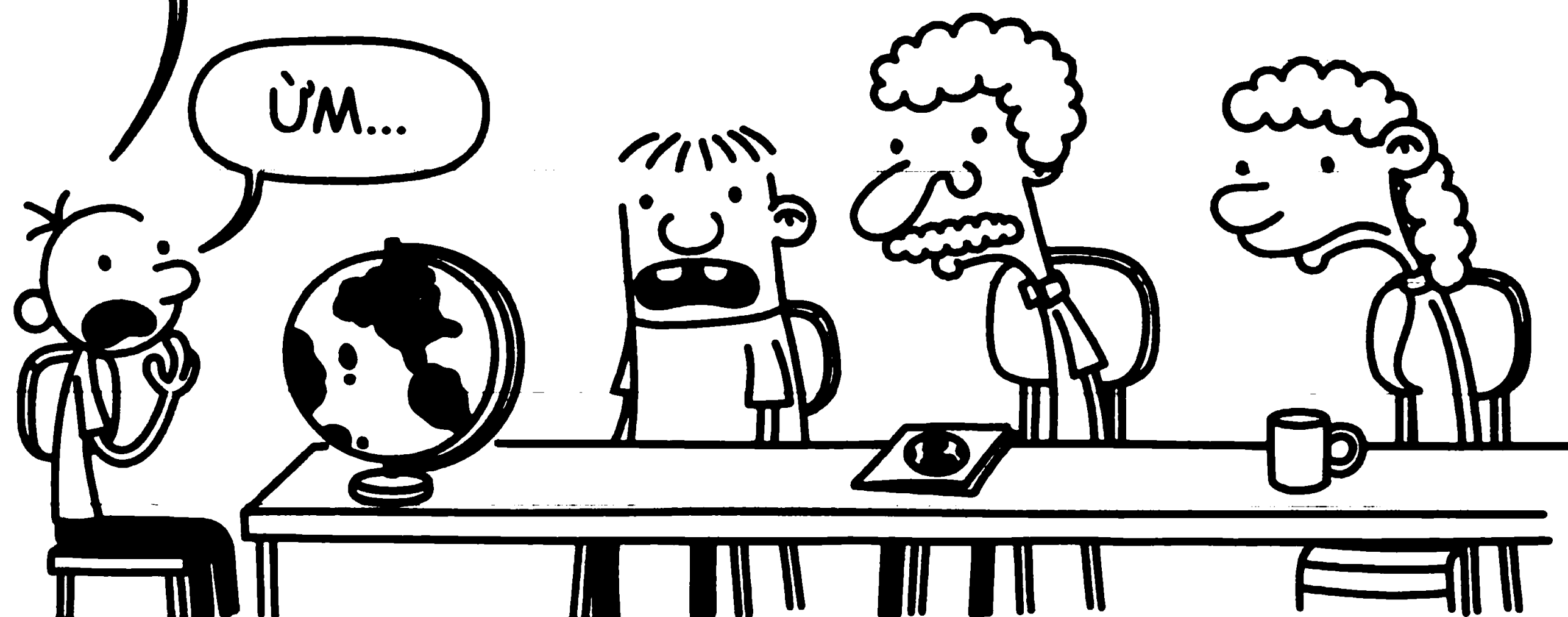
Mẹ luôn nói rằng mẹ rất vui khi bây giờ cả nhà quây quần bên nhau, và cảm thấy dường như được sống chậm lại. Tôi cũng nhận thấy đúng là thời gian đang trôi rất chậm, nhưng chuyện ấy đâu có gì HAY HO.

Mùa hè năm nay khả năng sẽ dài lê thê vì tôi không thể đến nhà Rowley. Lý do là nó đang có một chuyến du lịch vô cùng hoành tráng với gia đình ở châu Âu.

Khi Rowley mới kể cho tôi nghe về kế hoạch của gia đình nó, tôi đã tìm mọi cách để xem liệu bố mẹ nó có thể cho tôi đi ké được không. Nhưng có lẽ bố mẹ nó chẳng được nhạy bén như tôi nghĩ, bởi họ chưa bao giờ hiểu những lời gợi ý của tôi.

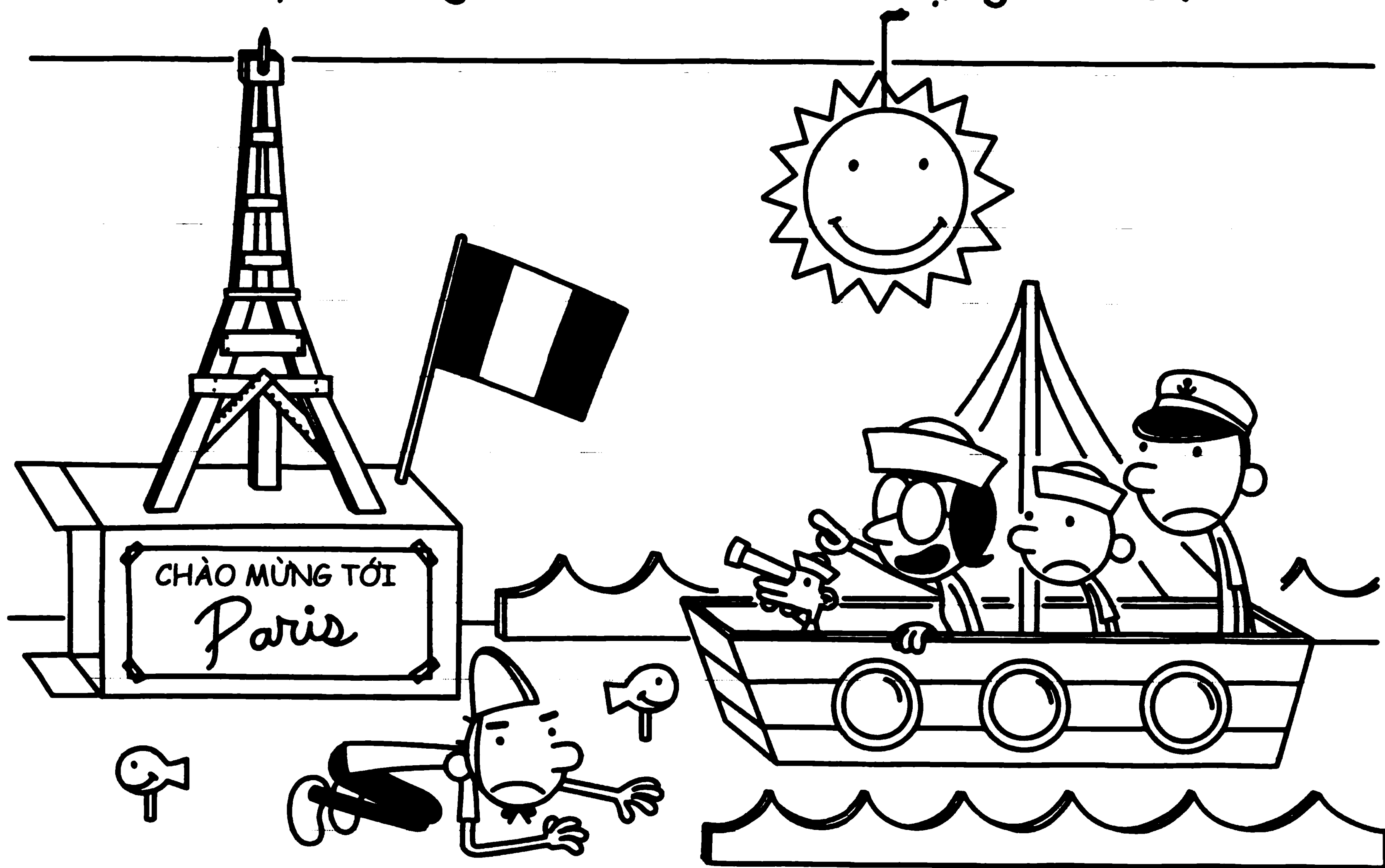
CHÁU DÁM CHẮC LÀ NẾU CÓ THÊM MỘT NGƯỜI
BẠN THÌ CHUYẾN ĐI CỦA GIA ĐÌNH HAI BÁC
SẼ TUYỆT HƠN NỮA! ỪM... ỪM... THỬ ĐOÁN XEM
AI MUỐN ĐI CÙNG NHỈ?

Có lẽ lúc này Rowley đang tận hưởng những khoảnh khắc tuyệt vời nhất trên đời, còn tôi thì đang đánh vật với bộ ghép hình 500 miếng trong tầng hầm nhà bà.

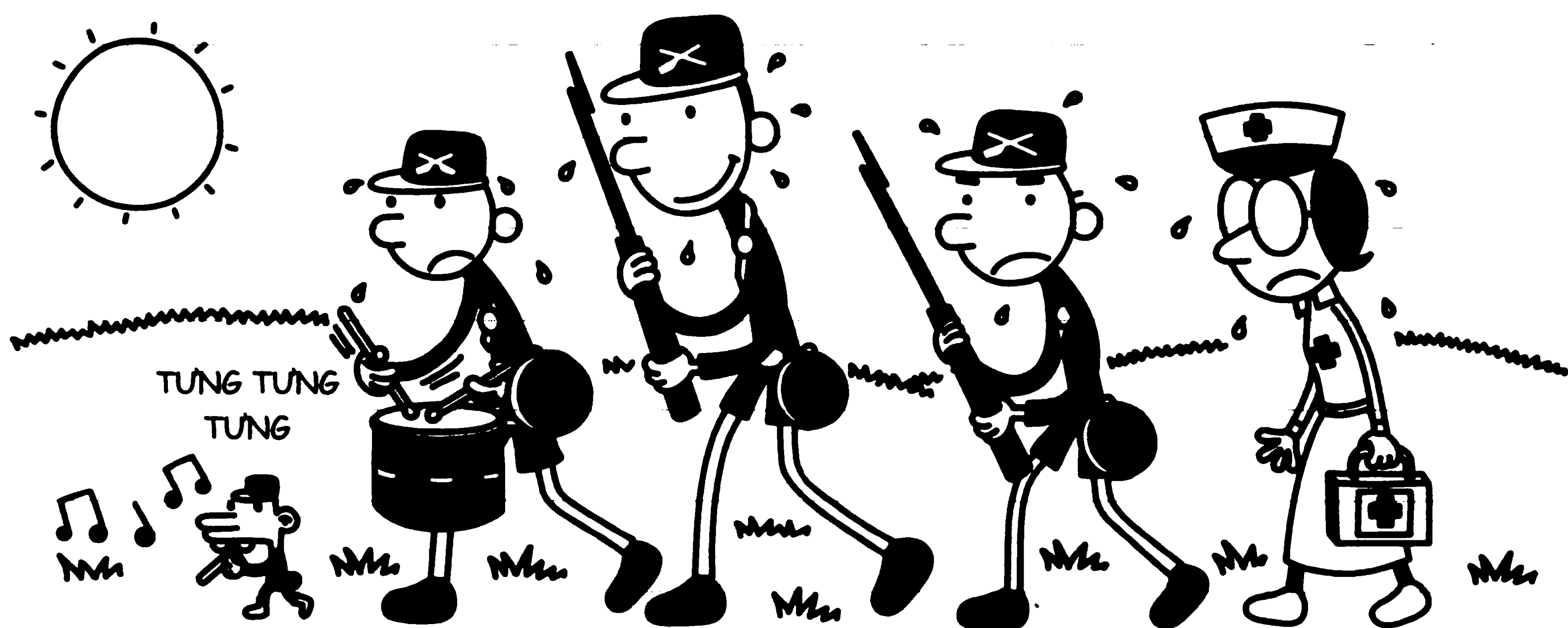
Tôi nghĩ mẹ là người buồn nhất bởi hè năm nay, chúng tôi không có tiền để tổ chức bất kỳ chuyến đi đặc biệt nào, thế nên mẹ càng cố gắng bù đắp cho mọi người.

Mẹ bảo chỉ cần tưởng tượng là ta có thể đến bất cứ nơi nào mình muốn. Nhưng thật tình mà nói, cách ấy chẳng hề có chút tác dụng với tôi.

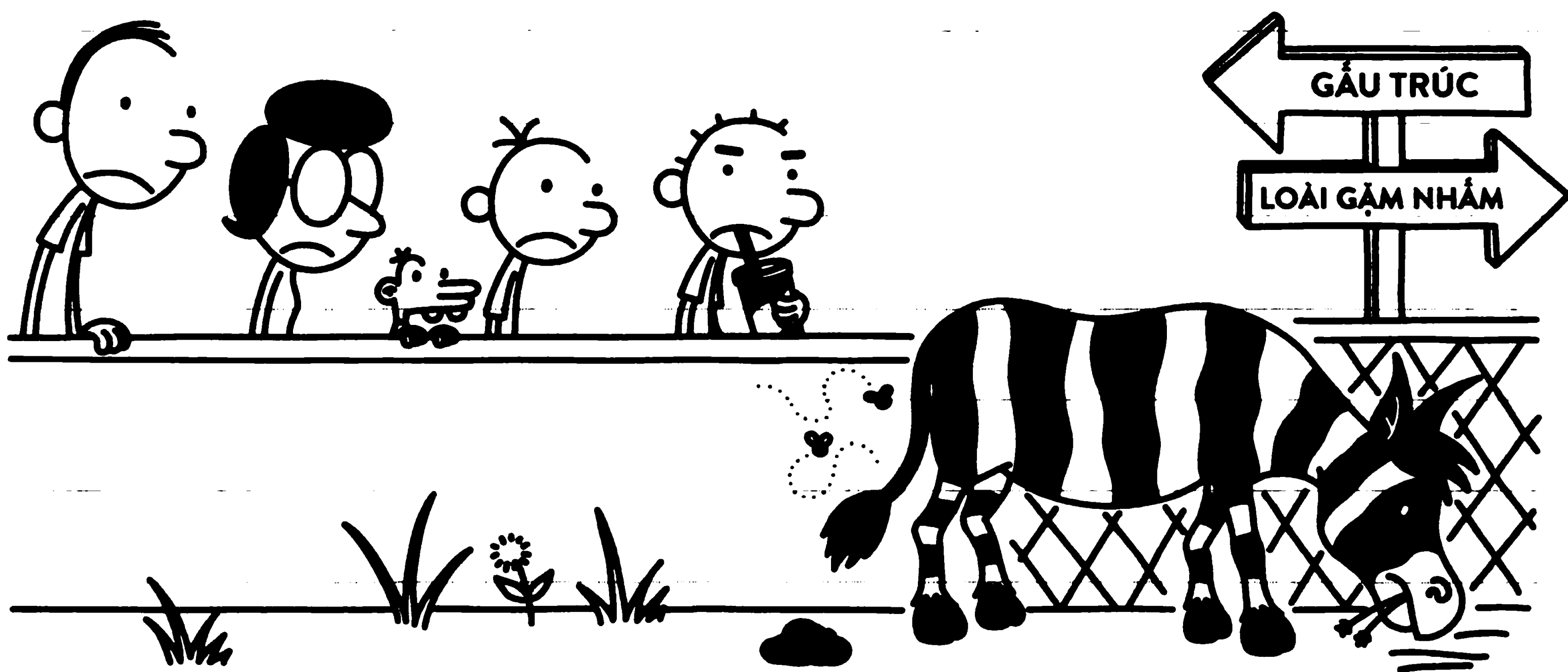

Cuối cùng, tôi nghĩ chắc mẹ cũng đã ngán tận cổ cái trò dùng trí tưởng tượng nên tối qua sau khi ăn xong, mẹ yêu cầu "họp gia đình" để lên ý tưởng cho kỳ nghỉ nào đó hợp với túi tiền xẹp lép của chúng tôi. Nhưng vấn đề là ai cũng đều có ý tưởng về kỳ nghỉ của RIÊNG mình.

Bố muốn lái xe đi thăm vài địa điểm từng diễn ra những trận đánh thời Nội chiến, rồi tham gia một nhóm lính tái hiện những trận đánh ấy. Thật tình, làm gì có ai hứng thú với việc phải mặc đồ lót len giữa cái nóng oi ả của tháng Tám cơ chứ.

Manny thì thích đi thăm Công viên Bách thú, nơi gia đình tôi đã từng lê la mòn gót hồi tôi còn bé. Lũ thú ở đó trông lúc nào cũng RẦU RỈ, nhất là con lừa được người ta nhuộm màu để trông giống ngựa vằn.

Mẹ nói thăm thú những điểm quanh thành phố sẽ giúp chúng tôi tiết kiệm tiền. Nhưng tôi thì đã tham gia các chuyến dã ngoại của trường nhiều đến mức chẳng còn xa lạ bất cứ xó xỉnh nào của thành phố này nữa.

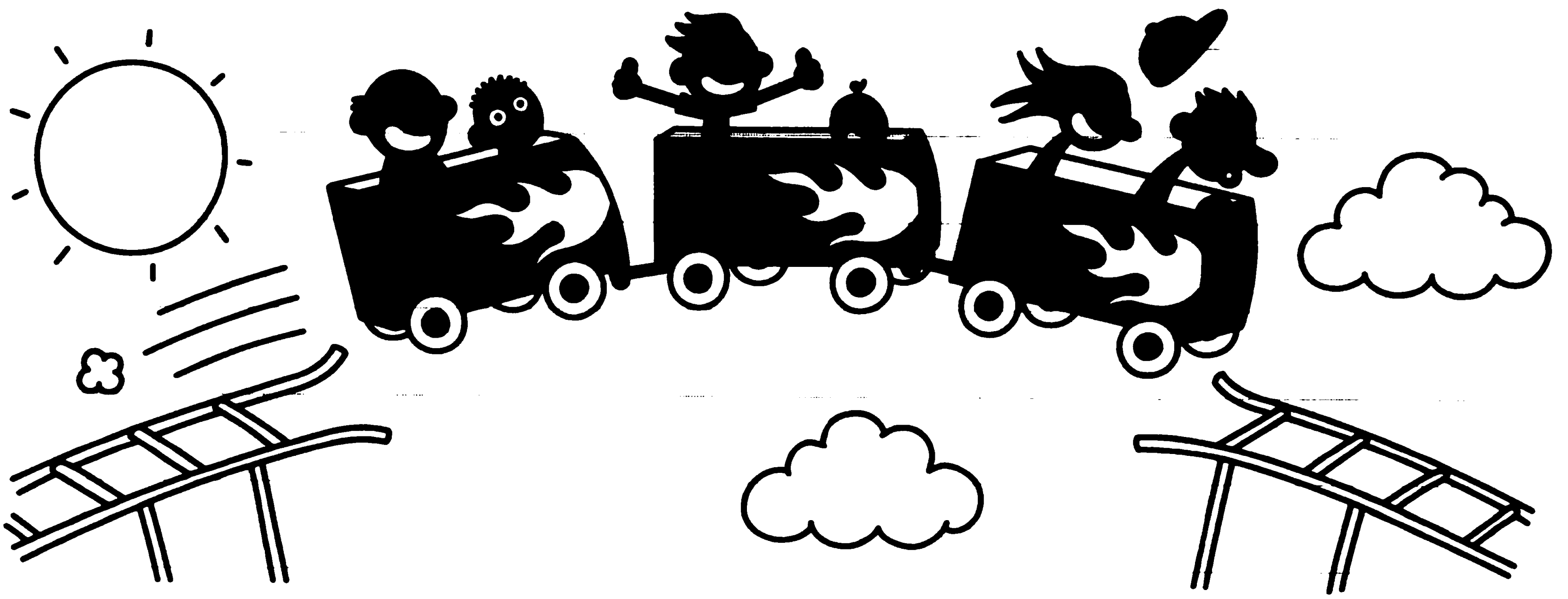
CƠ SỞ XỬ LÝ NƯỚC THẢI

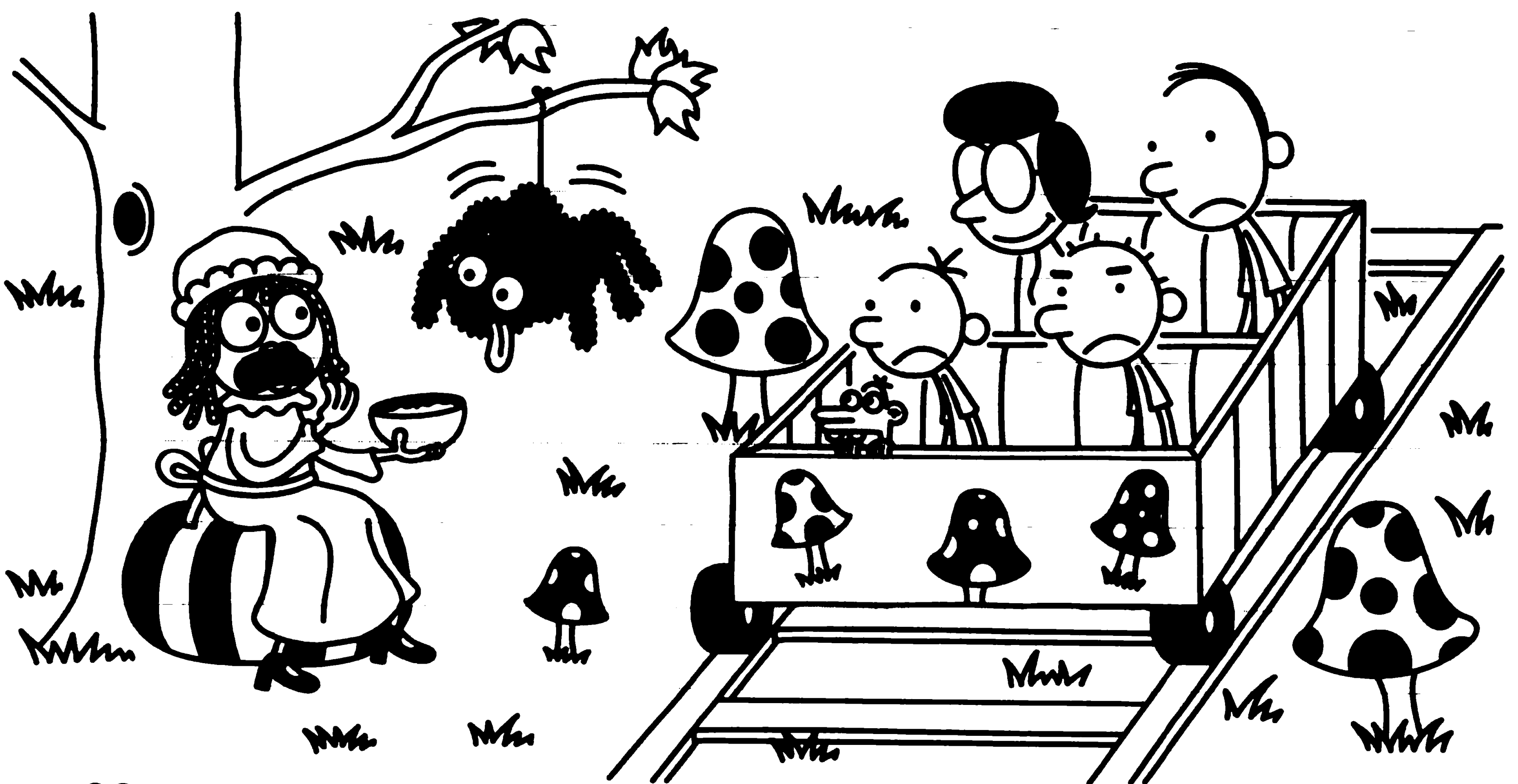
Chỉ có hai người trùng ý tưởng với nhau đó là tôi và Rodrick. Cả hai đều chọn đến khu giải trí MẠO HIỂM, tính ra thì vô cùng TIẾT KIỆM bởi trong hòm thư của bà có cả đồng phiếu giảm giá.

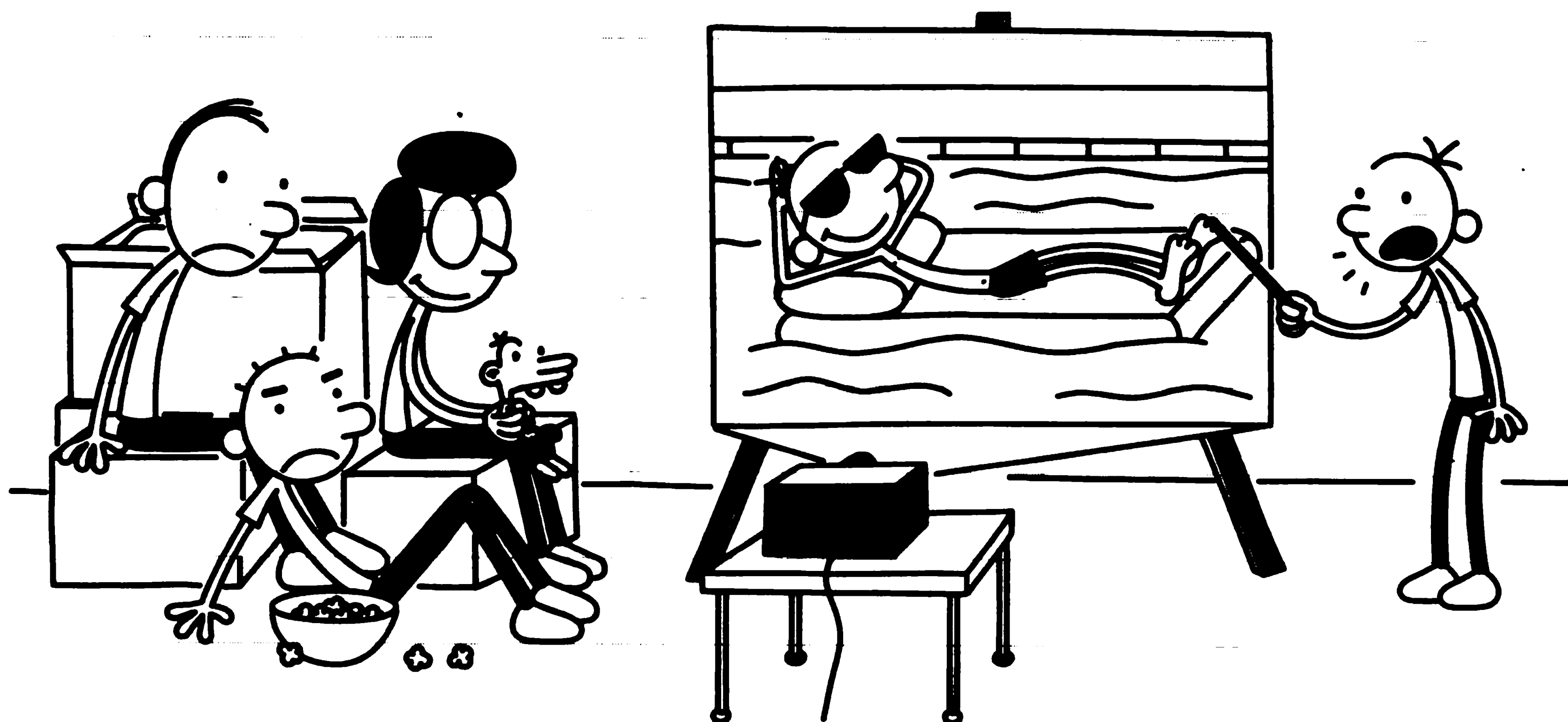
Hơn nữa, chỗ đó mới khai trương đoàn tàu siêu tốc có tên Tàu Nhảy Cóc, được chơi trò đó chắc sẽ SƯỚNG RÊN lên mất.

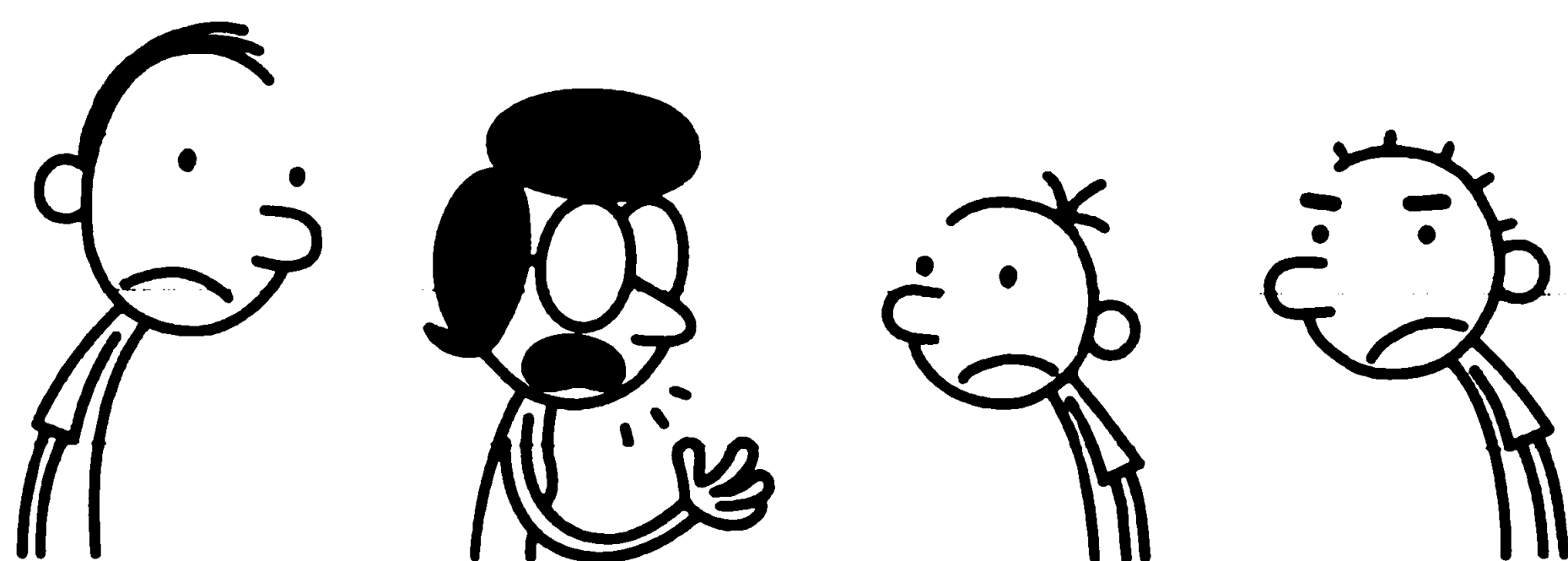
Tuy nhiên, mẹ bảo những trò mạo hiểm đó không dành cho một đứa trẻ như Manny, và mẹ gợi ý chúng tôi nên đến Làng Cổ tích. Ở đó có vô số trò hợp với mọi lứa tuổi. Nhưng tôi và Rodrick thì đã ngán tận cổ mấy trò ngồi xe đi thăm các nhân vật cổ tích ấy từ lâu rồi.

Vì cả nhà không thống nhất được ý tưởng với nhau nên tôi đưa ra ý kiến là mọi người sẽ TỰ đi, và lúc về sẽ có màn thuyết trình về kỳ nghỉ của mình cho những người khác nghe.

Song mẹ nói rằng mục đích chính của kỳ nghỉ này là cả nhà vui vẻ BÊN NHAU. Một ngày nào đó anh em chúng tôi sẽ mỗi đứa một phương, vậy thì thời gian để có những kỷ niệm đẹp đẽ bên GIA ĐÌNH sẽ không còn nhiều.

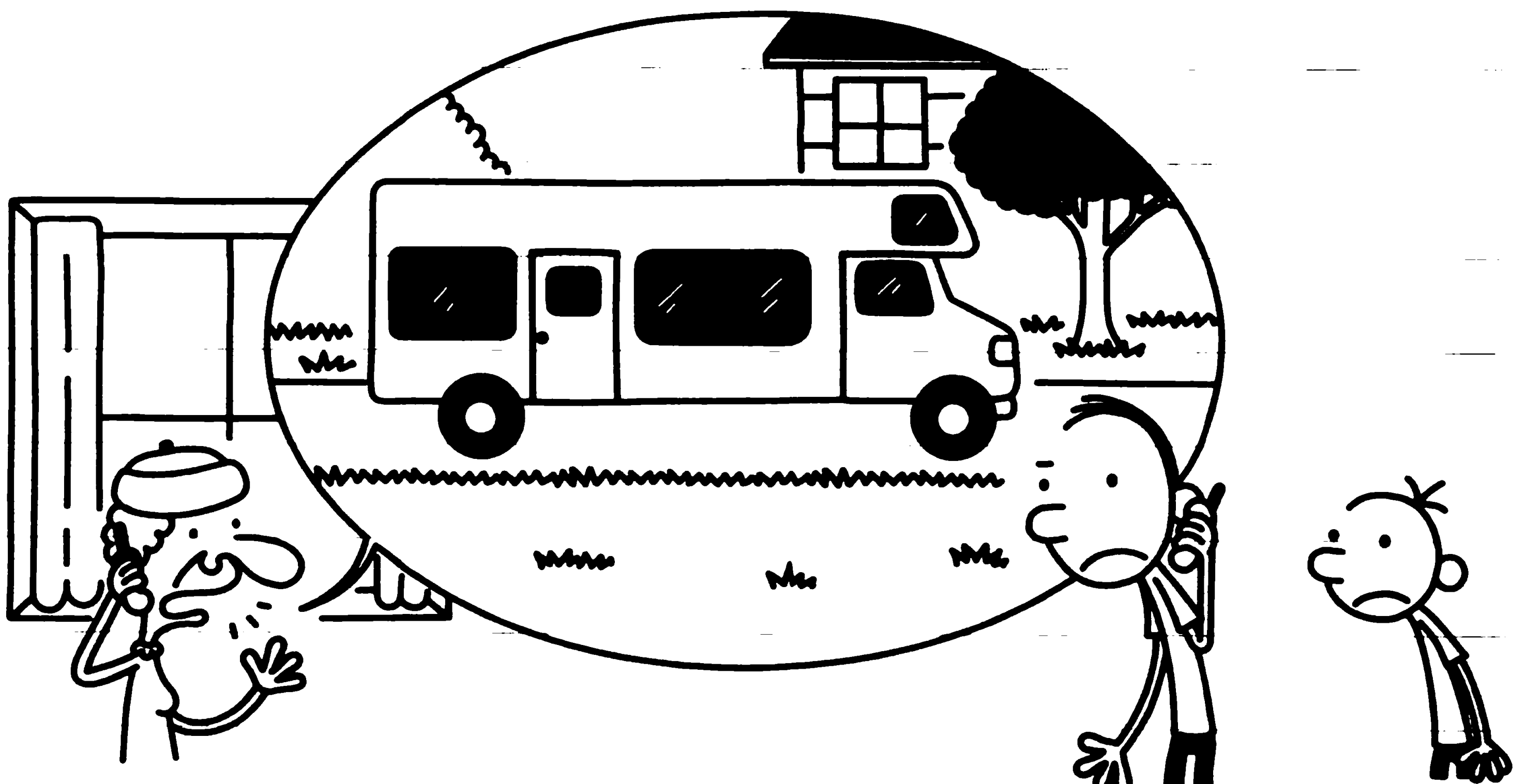

Tin tôi đi, có lẽ phải cần tới PHÉP MÀU thì gia đình chúng TÔI mới có những kỷ niệm đẹp đẽ bên nhau được.

Thứ Hai

Cuối cùng thì gia đình tôi cũng tìm được cách xoay xở cho kỳ nghỉ hè năm nay.

Đêm thứ Bảy vừa rồi, cụ Gammie gọi điện cho bố hỏi xem có giúp giải tán được chiếc xe cắm trại của chú Gary không. Chiếc xe đó nằm chình ịch chắn giữa đường từ nhà cụ ra phố suốt hai năm nay.

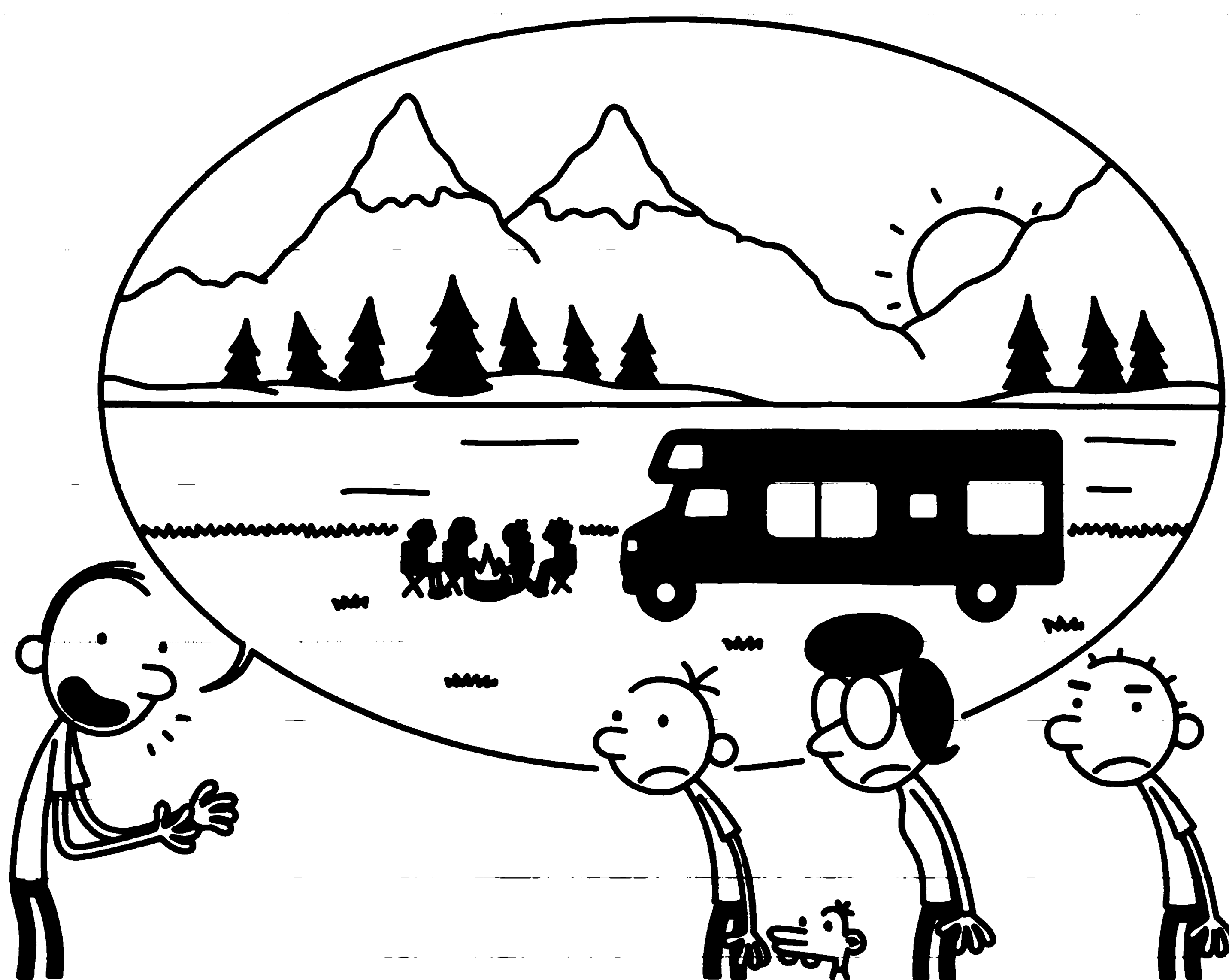

Thực tế là chú Gary đã bỏ nhà đi làm diễn viên hài từ lâu, cụ Gammie nghĩ ngày chú ấy quay về chắc còn xa lắc xa lơ.

Ban đầu, bố NỔI ĐÓA lên bởi lúc nào bố cũng là người phải xử lý những hậu quả do chú Gary gây ra. Nhưng mẹ nói rằng chiếc xe cắm trại chính là cách giúp gia đình tôi giải quyết kỳ nghỉ hè.

Theo mẹ, các kỳ nghỉ thường phải thuê khách sạn, ăn nhà hàng và việc ấy tốn cả đồng tiền. Nhưng nếu có một chiếc xe cắm trại thì sẽ giải quyết được CẢ HAI vấn đề tốn kém ấy.

Thế là bố phần khích hấn lên vì chúng tôi có thể tự lái xe, ban đêm có thể dựng chân bất cứ điểm nào mình THÍCH, lại còn có thể tự nấu nướng nữa.

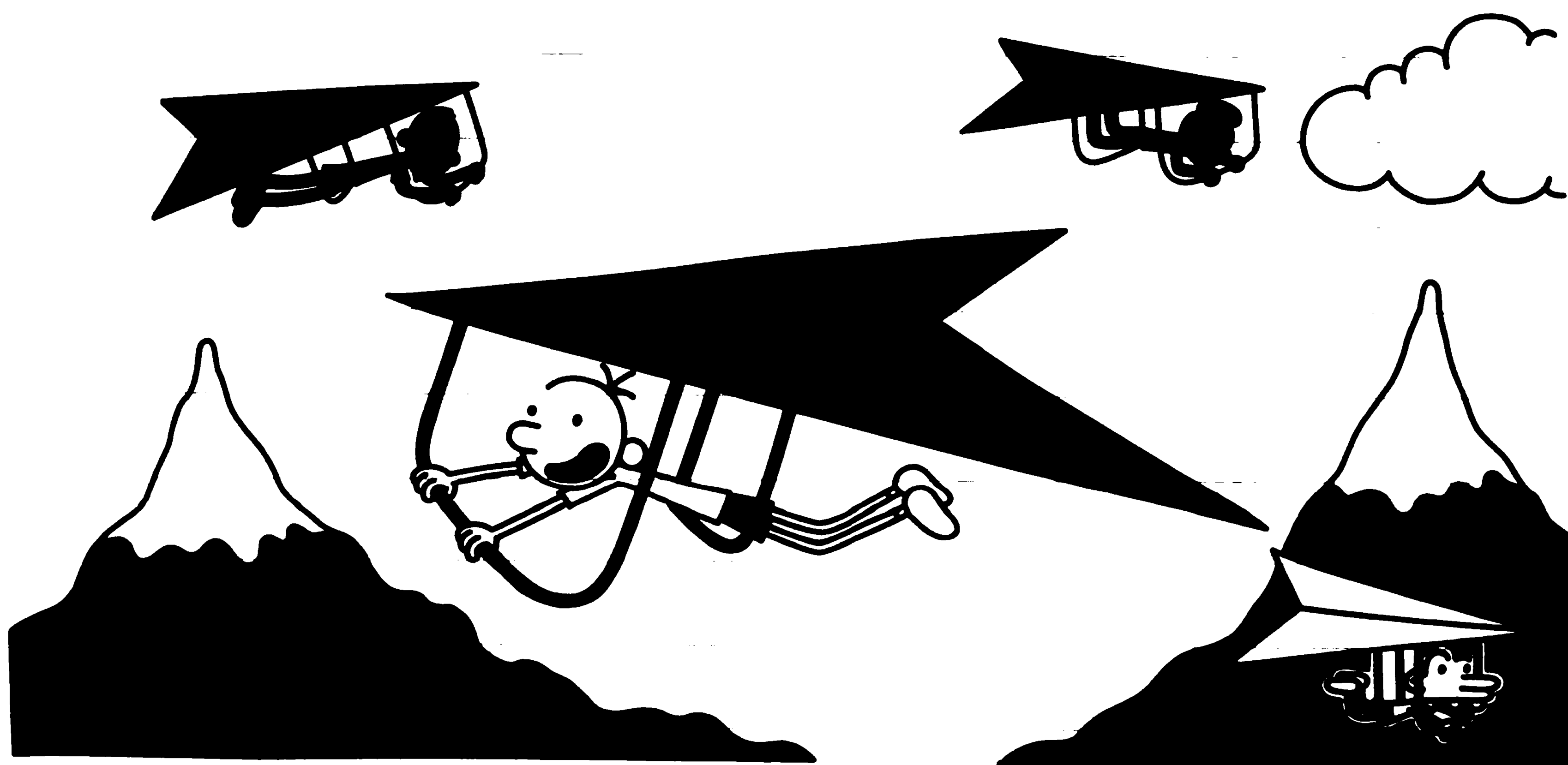

Cả ba anh em tôi đều mừng hóm vì cứ có cơ hội rời khỏi tầng hầm nhà bà thì VIỆC Gì chúng tôi cũng đồng ý ngay tắp lự.

Mẹ nói trên đường đi có rất nhiều hoạt động du lịch khám phá, chuyện đó khiến TÔI vô cùng hào hứng với chuyến đi này.

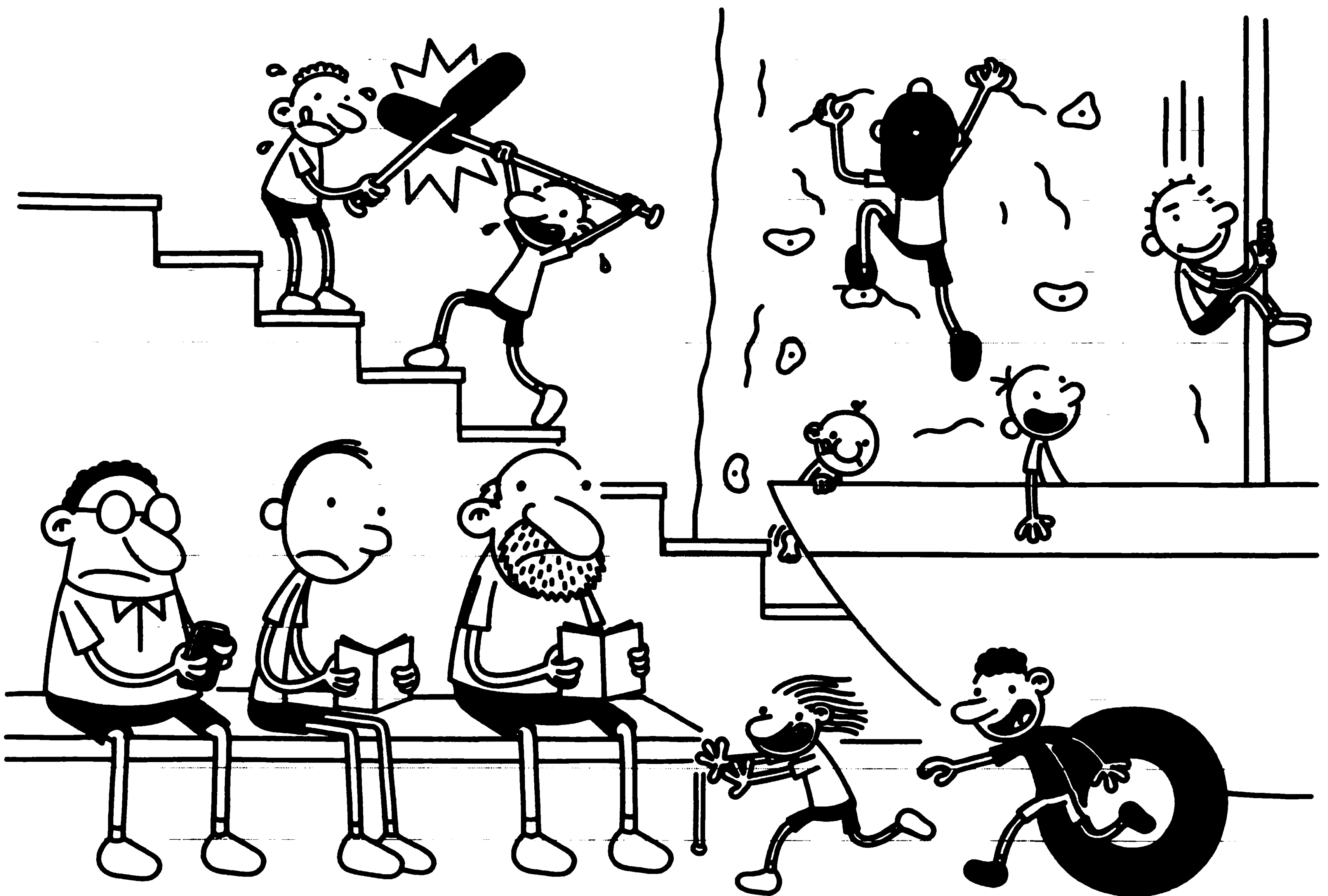
Thực ra, tôi bắt đầu cảm thấy có chút thương hại ROWLEY, vì trong lúc nó đang mắc kẹt ở một viện bảo tàng chán ngấy nào đó bên kia bán cầu thì tôi lại chuẩn bị lên đường khám phá những trò vô cùng TUYỆT VỜI.

Thứ Tư

Sáng nay, chúng tôi đến hiệu tạp hóa mua thực phẩm dự trữ cho chuyến đi, rồi tới cửa hàng bán đồ cắm trại để mua những thứ KHÁC có thể sẽ cần dùng tới.

Tôi cực kỳ phấn khích vì chúng tôi chưa bao giờ MUA SẮM bất cứ thứ gì ở cửa hàng này. Hồi tôi và Rodrick còn nhỏ, bố hay đưa hai anh em tôi đây vào sáng thứ Bảy nhưng chỉ để giết thời gian chứ không mua gì.

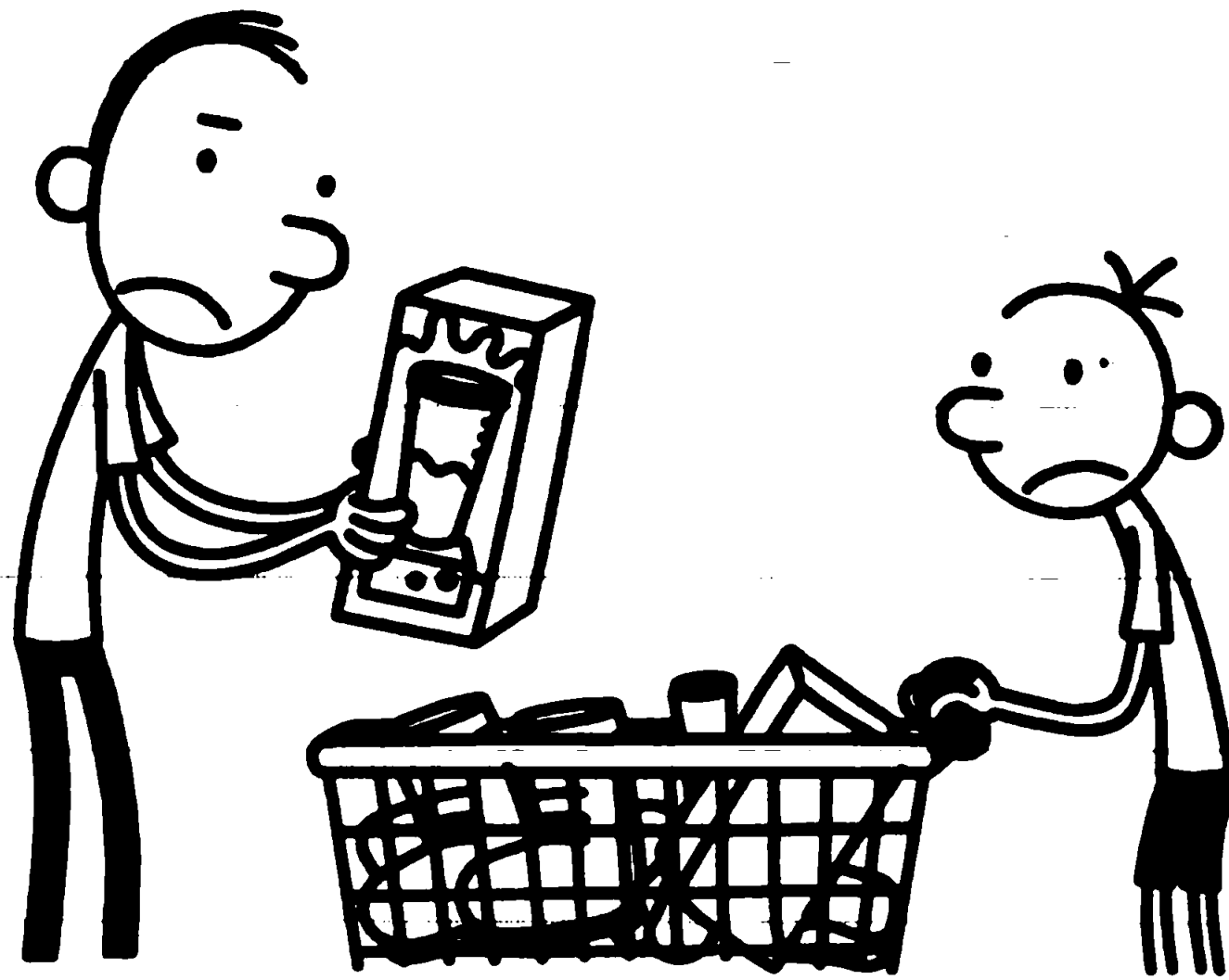
Lúc đến nơi, bố đi loanh quanh mua mấy thứ cơ bản như đèn pin, các loại bình giữ nhiệt và ghế chuyên dùng cho cắm trại.

Nhưng tôi thì thẳng tiến tới gian hàng bán các thiết bị cao cấp vì nghĩ rằng đã đi nghỉ thì phải thật THOẢI MÁI.

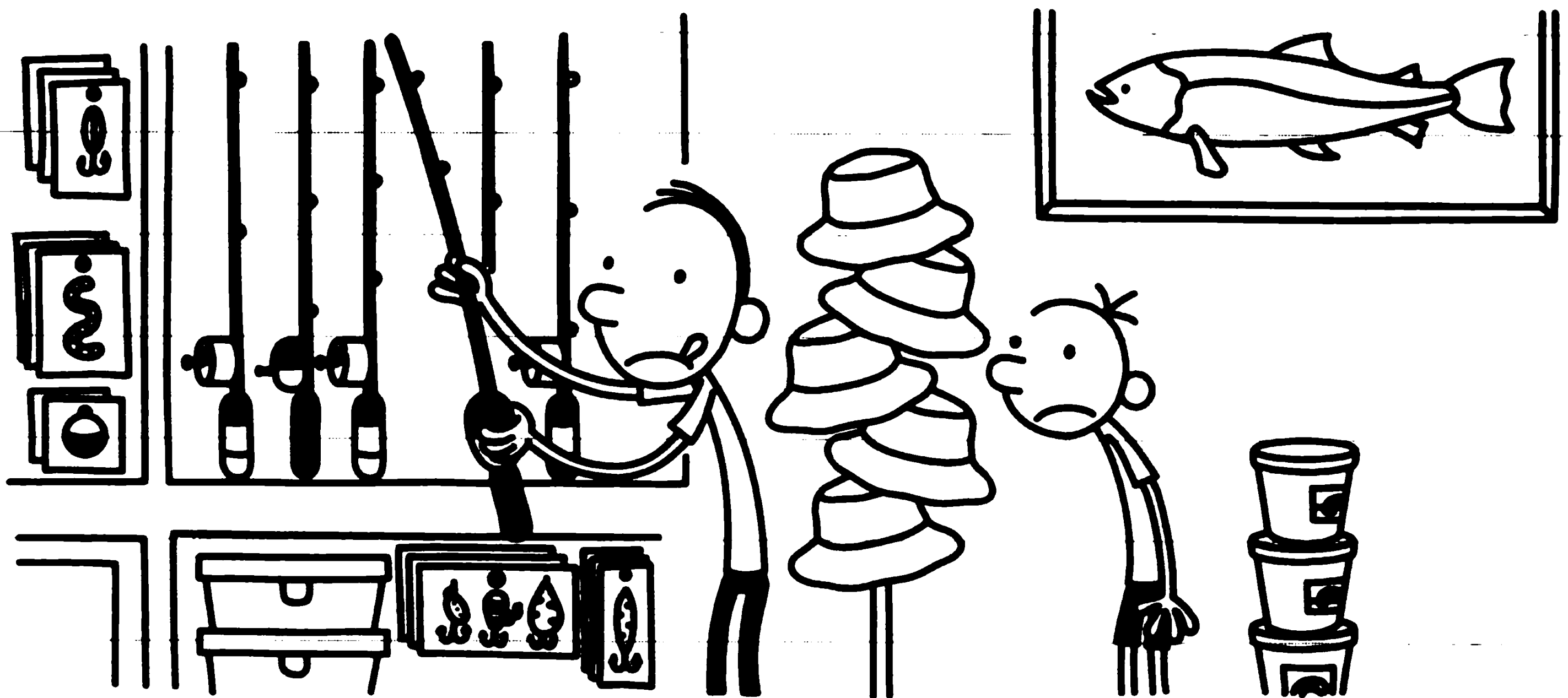

Tôi lấy một chiếc sofa hơi có thể làm thành giường ngủ, một đôi ủng đi bộ có gắn bộ phận làm mát, một chiếc máy xay sử dụng năng lượng mặt trời, chỉ cần 30 giây sẽ cho ra một cốc sinh tố anh đào ngon tuyệt.

Nhưng bố nói rằng mấy thứ ấy không dành cho những người cắm trại CHUYÊN NGHIỆP và yêu cầu tôi cất vào chỗ cũ.

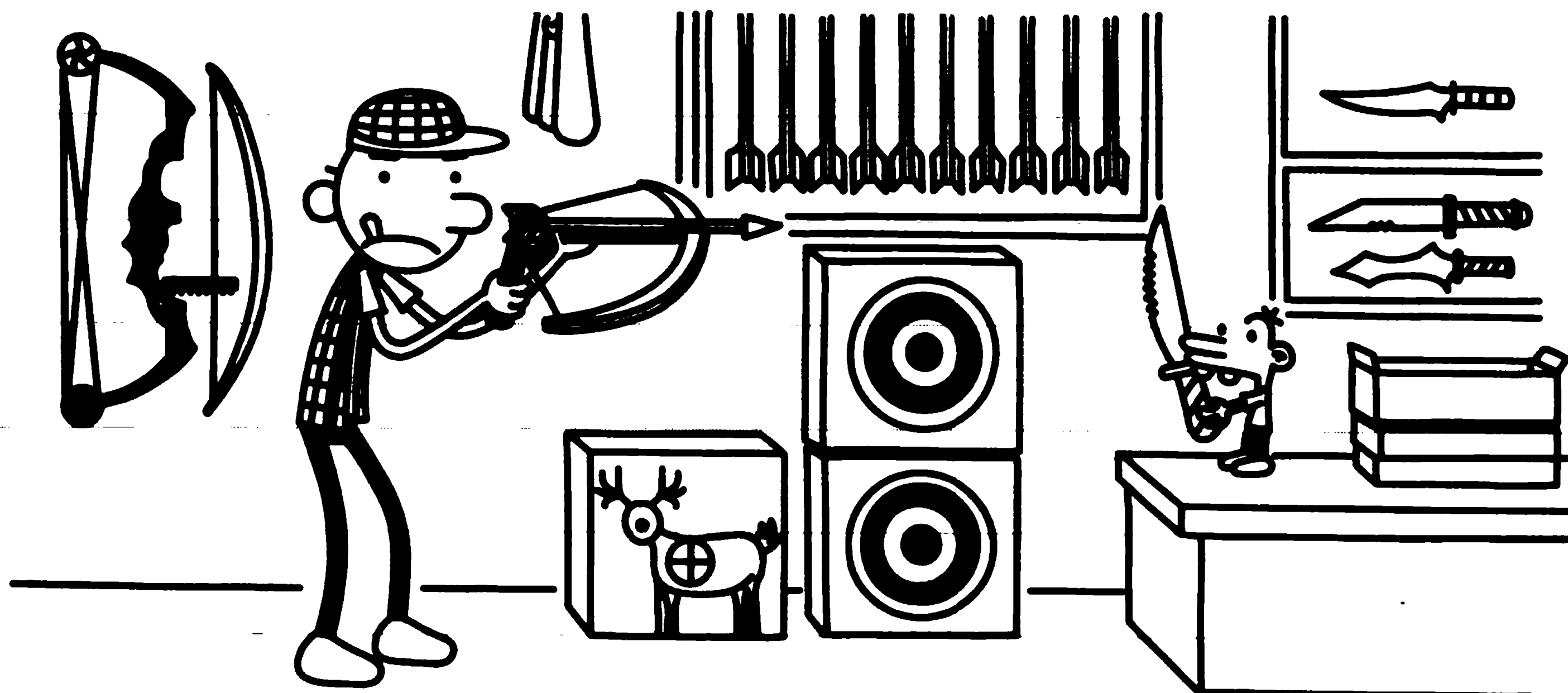

Bố còn nói trong chuyến đi này, chúng tôi sẽ "sống tự nhiên" hết mức có thể và lấy ra mấy cái cần câu. Ôi chao, không biết người khác thế nào chứ tôi thì chắc chắn sẽ phải ăn CHIẾC CẦN CÂU thay cá cũng nên.

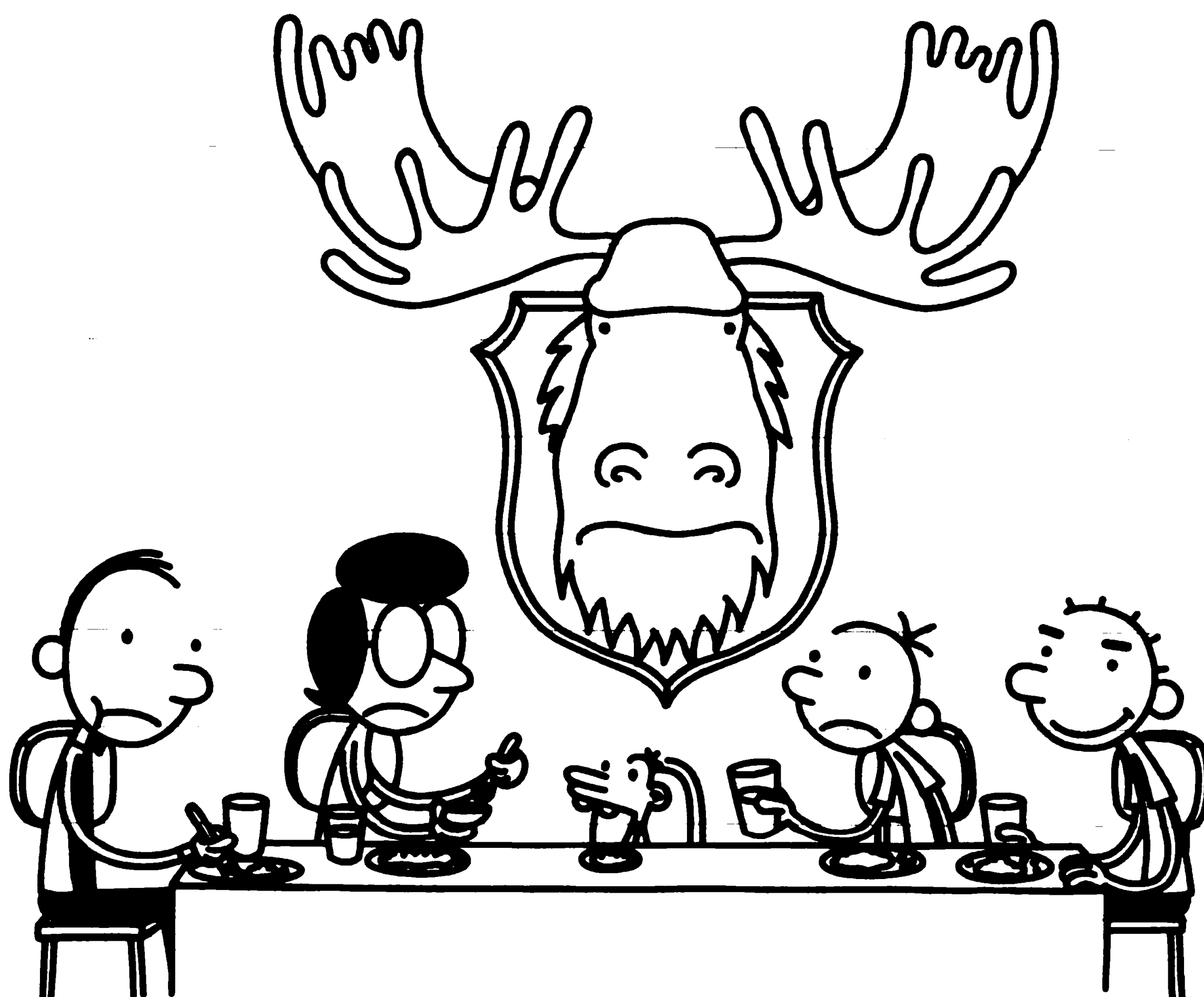

Manny và Rodrick phát sốt với ý tưởng tự kiếm thức ăn, thế là cả hai hào hứng đi tìm dụng cụ cho MÌNH.

Nhưng mẹ đã chặn đứng trước khi cả hai kịp chết
mê chết một món đồ nào đó.

Rodrick thất vọng tràn trề. Tôi nghĩ anh ta định
nhân chuyến đi này tranh thủ săn bắn, hy vọng sẽ
dùng những thứ săn được để trang trí phòng bếp
khi căn nhà của chúng tôi xây xong.

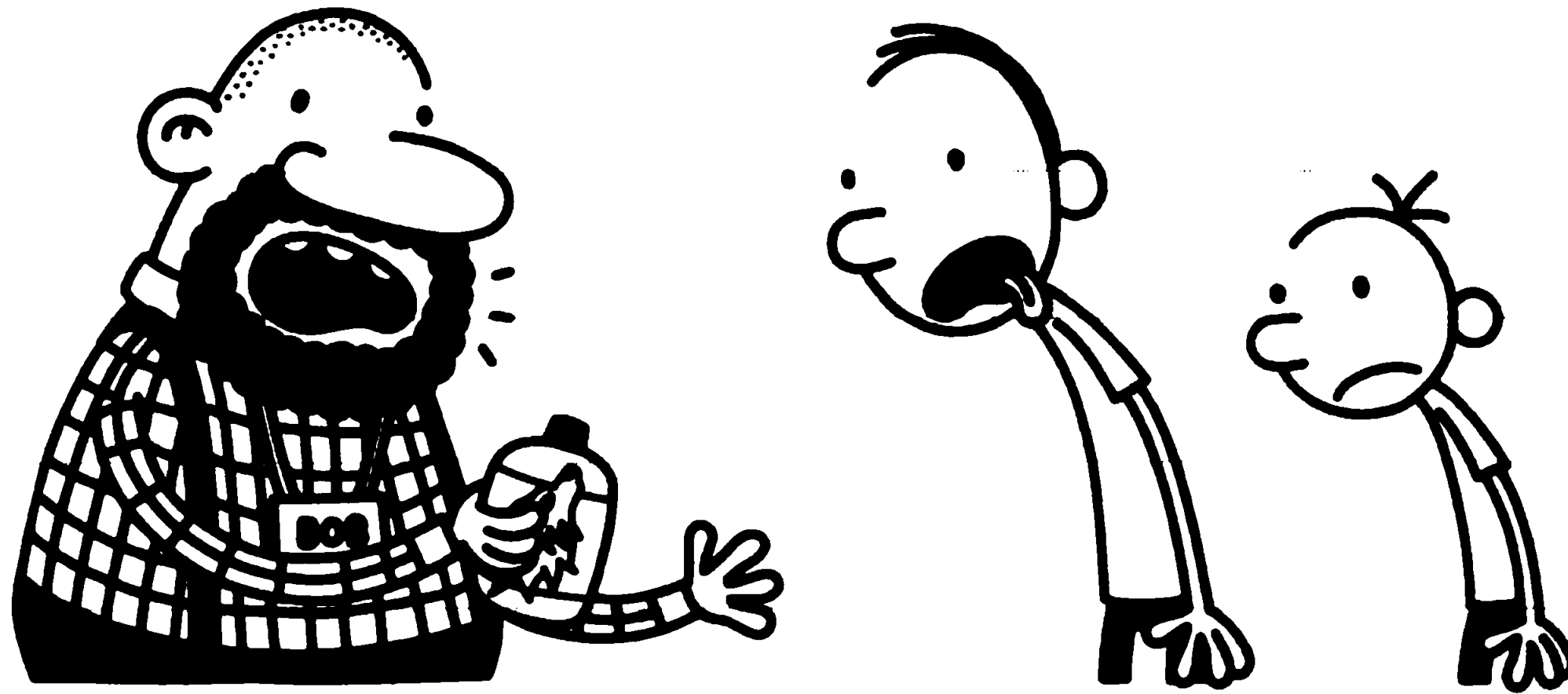
Khi lấy đủ đồ, bố chuẩn bị thanh toán, nhưng chắc mẹ sợ chúng tôi mua đồ không phù hợp nên đã nhờ một nhân viên bán hàng kiểm tra những thứ trong giỏ xem chúng tôi đã mua đúng mọi thứ cần thiết chưa.

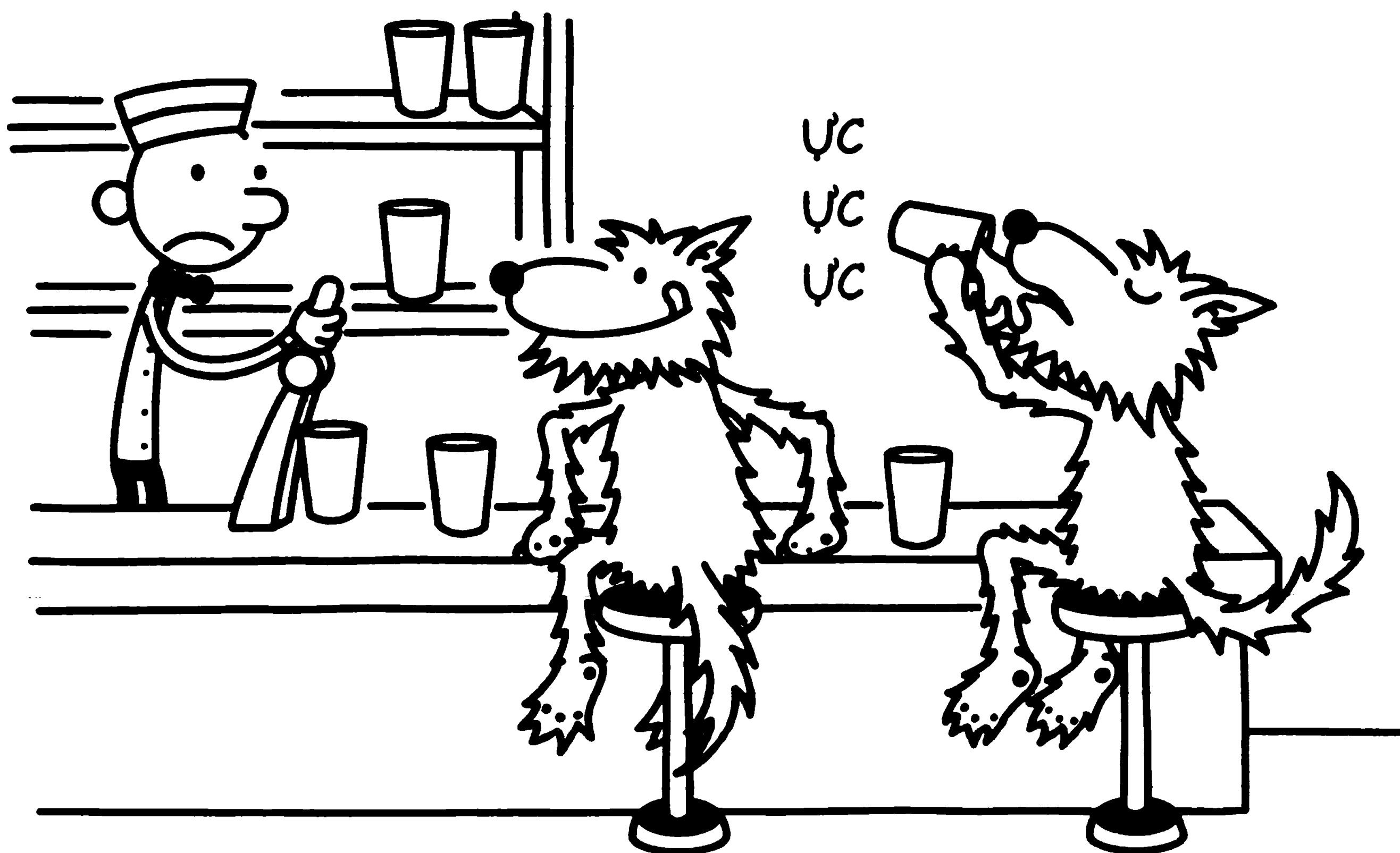
Chà, người bán hàng này hẳn là chuyên gia sinh tồn trong môi trường hoang dã, bởi ông này giải thích RẤT NHIỀU mà chẳng điều nào khiến tôi thấy tự tin về việc chúng tôi sẽ thuận lợi thực hiện chuyến đi dã ngoại sắp tới này cả.

Nhân viên bán hàng nói rằng điều đầu tiên gia đình tôi cần lo là GẤU, bởi có rất nhiều gấu ở những nơi chúng tôi dự định tới. Ông ta bảo trong trường hợp đối mặt với gấu, chúng tôi có thể thực hiện vài hành động để tự vệ.

Trước tiên, cần nhớ buộc chặt túi rác và treo lên cây để gấu không thể với tới. Và nếu chúng tôi muốn an toàn TUYỆT ĐỐI thì nên mua một bình nước tiểu của chó sói để phun quanh lều hàng đêm, như thế gấu sẽ sợ.

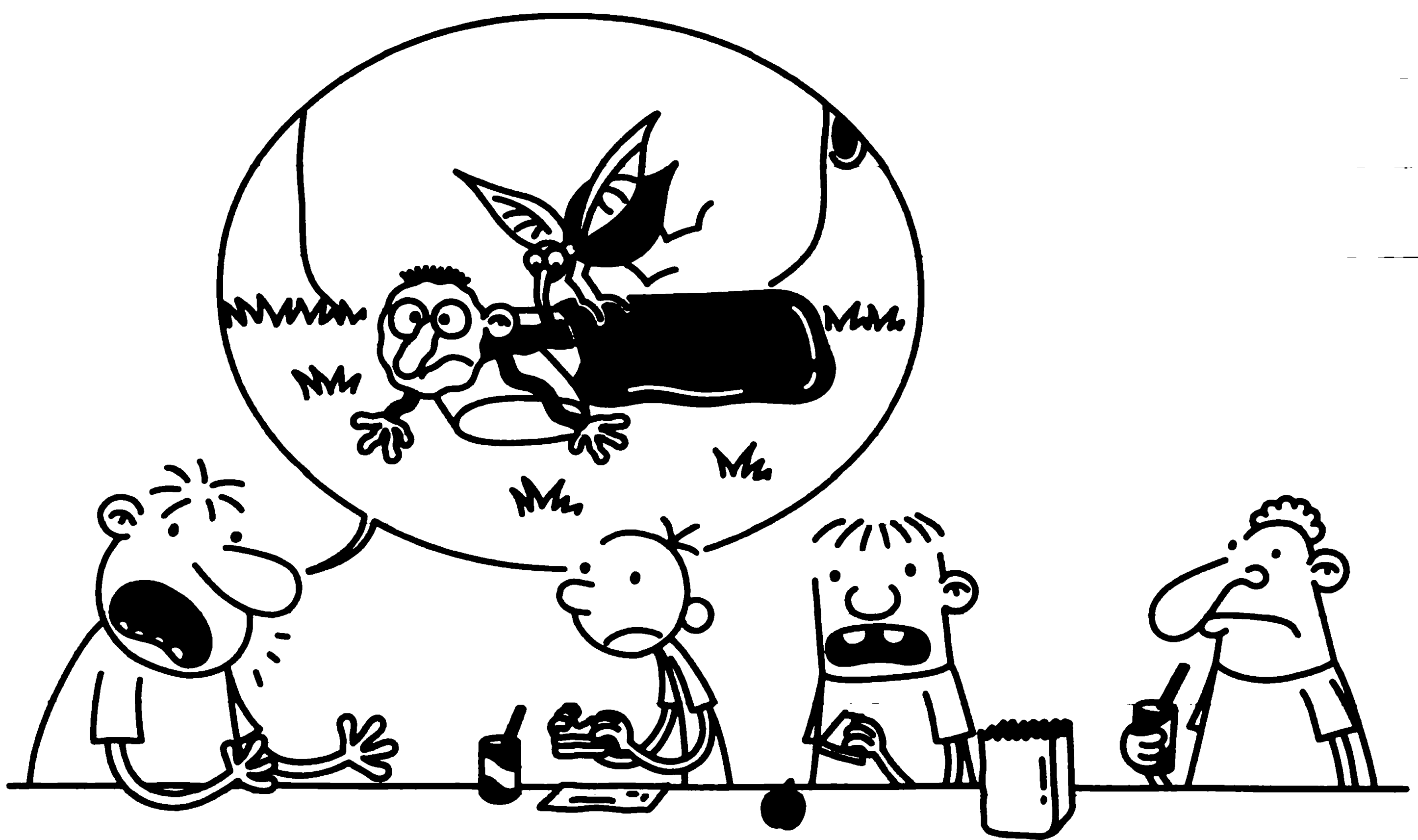

Tôi thì không thể tưởng tượng nổi ai lại đi làm cái nghề THU THẬP nước tiểu của chó sói. Tôi tự hứa với bản thân là sẽ học tốt hơn để sau này không phải mắc kẹt với cái nghề như vậy.

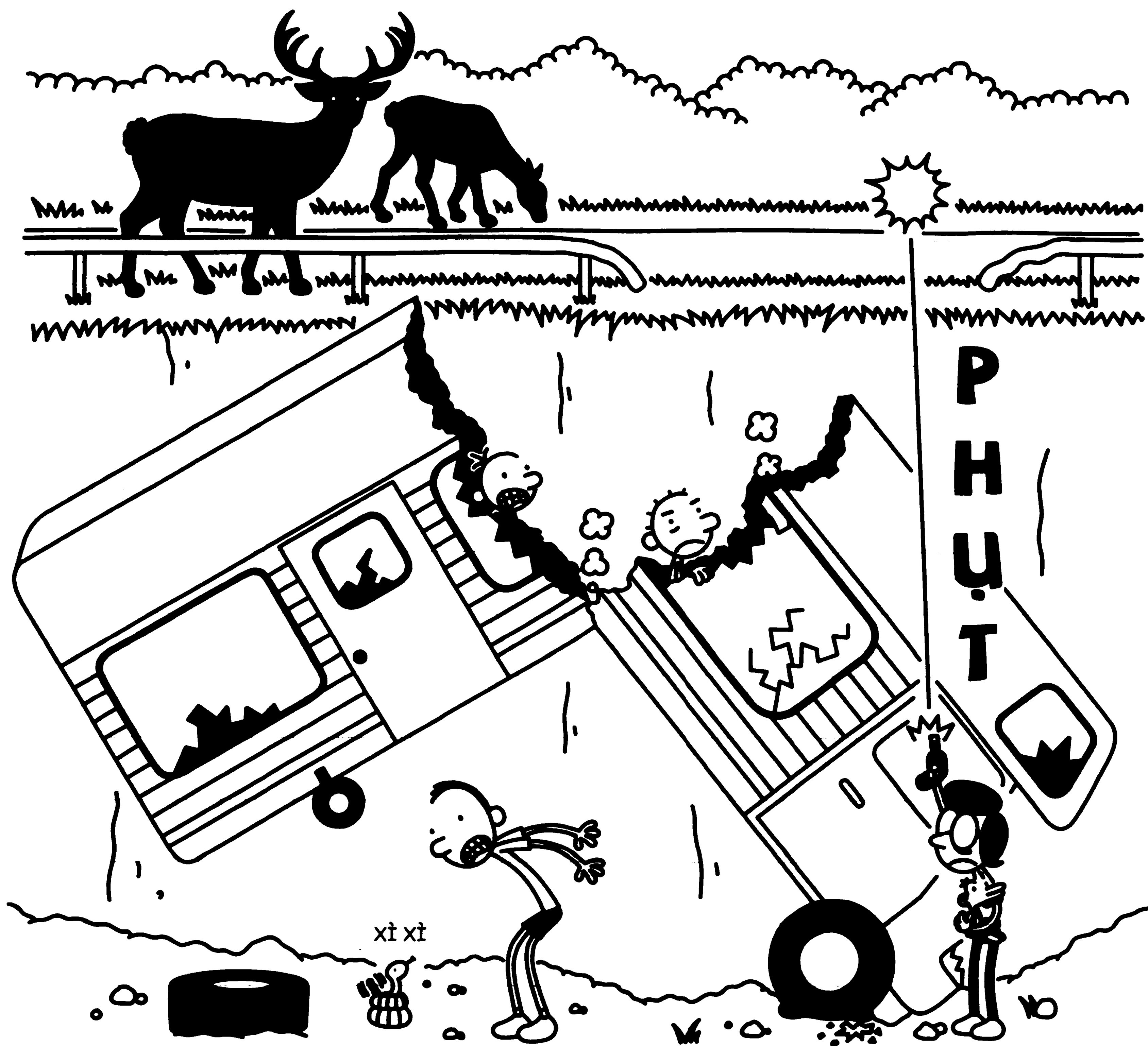
Ông bán hàng còn nói, một thứ khác chúng tôi cần cảnh giác là muỗi và bọ ve, vì vậy phải luôn mang bên mình thuốc xịt chống côn trùng.

Tôi hoàn toàn đồng ý với cảnh báo ẤY, bởi Albert Sandy từng kể trong giờ ăn trưa về chuyện một thằng bé ngủ quên ngoài trời rồi bị muỗi hút máu đến KHÔ ĐẾT người. Và tôi thì không hề muốn bị như thế chút nào.

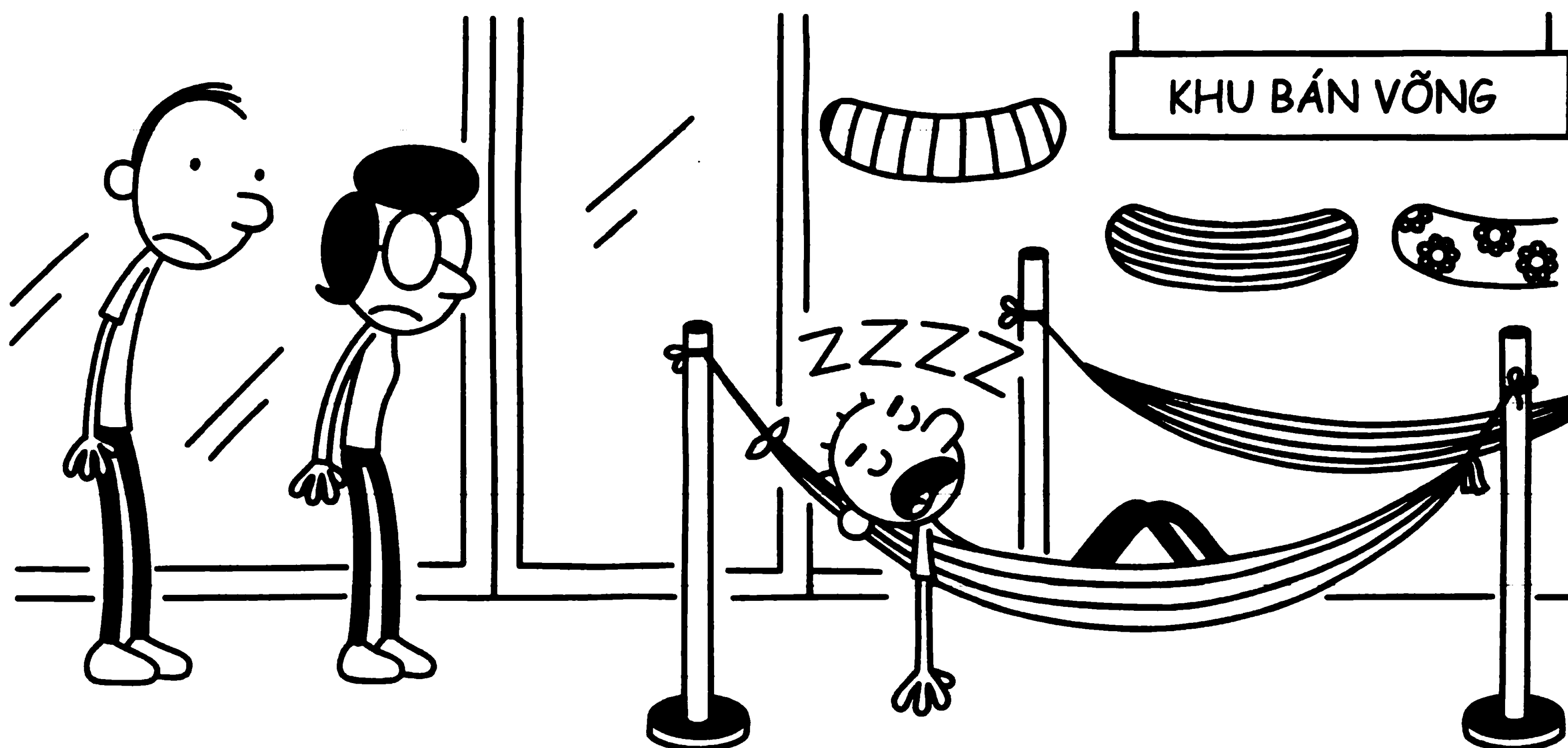
Đến lúc nhân viên bán hàng liệt kê đủ TẤT CẢ mọi thứ mà gia đình tôi cần thì tôi bắt đầu thấy hoảng. Ông ta bảo rằng chúng tôi cần một bộ sơ cứu phòng khi có người bị thương, rồi cần diêm chống nước nhờ mọi thứ đều bị ướt.

Còn nữa, chúng tôi cần la bàn để khỏi bị lạc, cần dụng cụ chữa trị nếu bị rắn cắn, rồi cả súng bắn pháo sáng nếu gặp chuyện THỰC SỰ tồi tệ.

Những nguy cơ có thể gặp phải như người bán hàng nói khiến tôi run như cây sậy. Cũng phải thú thật là với tôi lúc này, tầng hầm nhà bà ngoại chẳng còn KHỦNG KHIẾP chút nào nữa.

Chắc nhân viên bán hàng cũng khiến bố hoang mang, vậy là sau khi thanh toán xong, chúng tôi vội vã rời khỏi đó ngay lập tức. Về được nửa đường, mọi người mới nhận ra là còn thiếu Rodrick nên đành VÒNG LẠI.

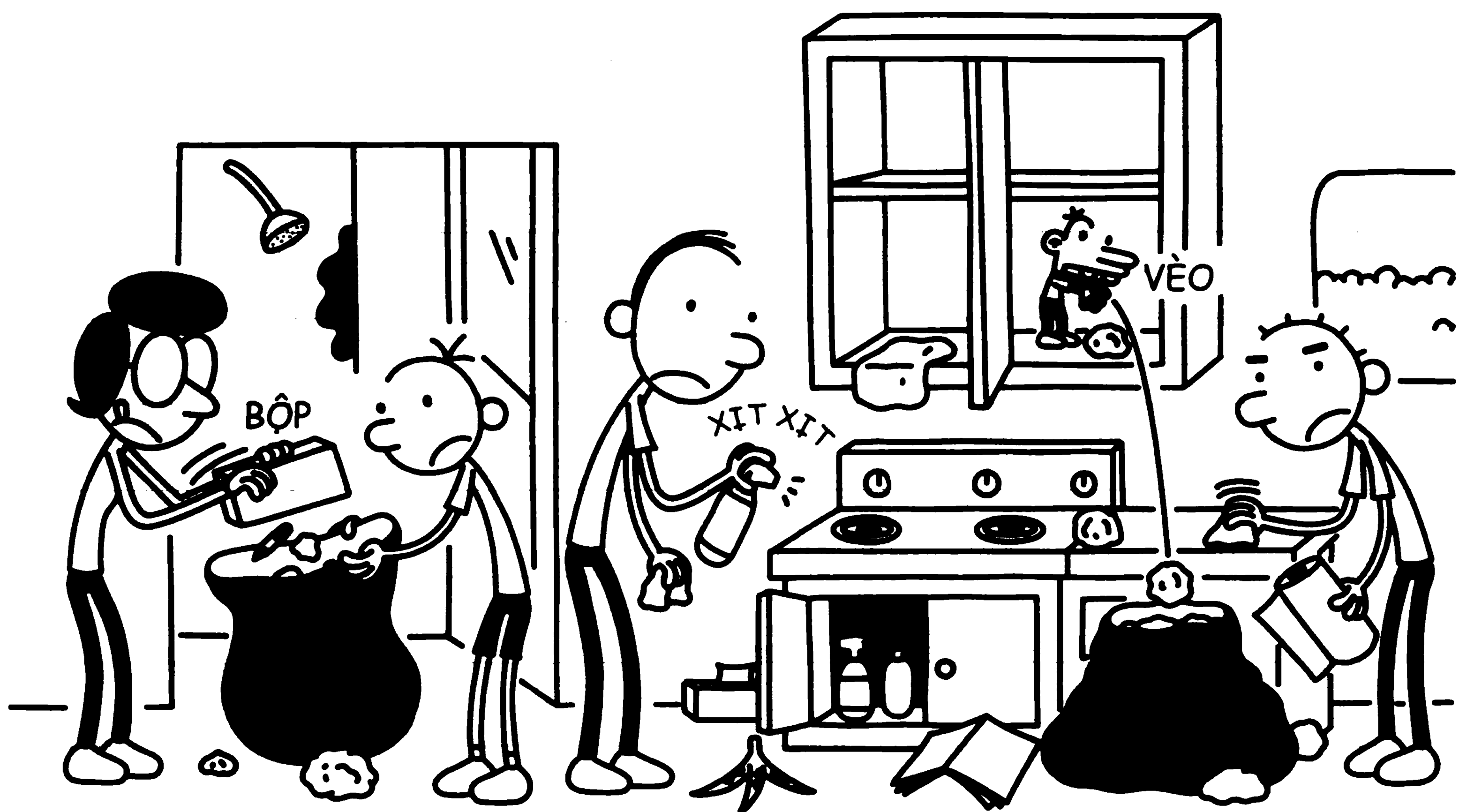

Sau đó, chúng tôi đánh xe tới nhà cụ Gammie để nhận chiếc xe cắm trại của chú Gary. Bố nghĩ chắc chiếc xe đã sẵn sàng hoạt động nhưng sự thật thì trong xe chẳng khác nào một BÃI RÁC.

Tôi nhớ bố từng kể là hồi chú Gary mua chiếc xe đầu tiên, chú ấy rất hay bỏ cả đồng rác vào xe để không kẻ nào thêm ĐÁNH CẤP nó. Chà, chắc chú ấy cũng áp dụng lại chiêu này với chiếc xe cắm trại cũng nên.

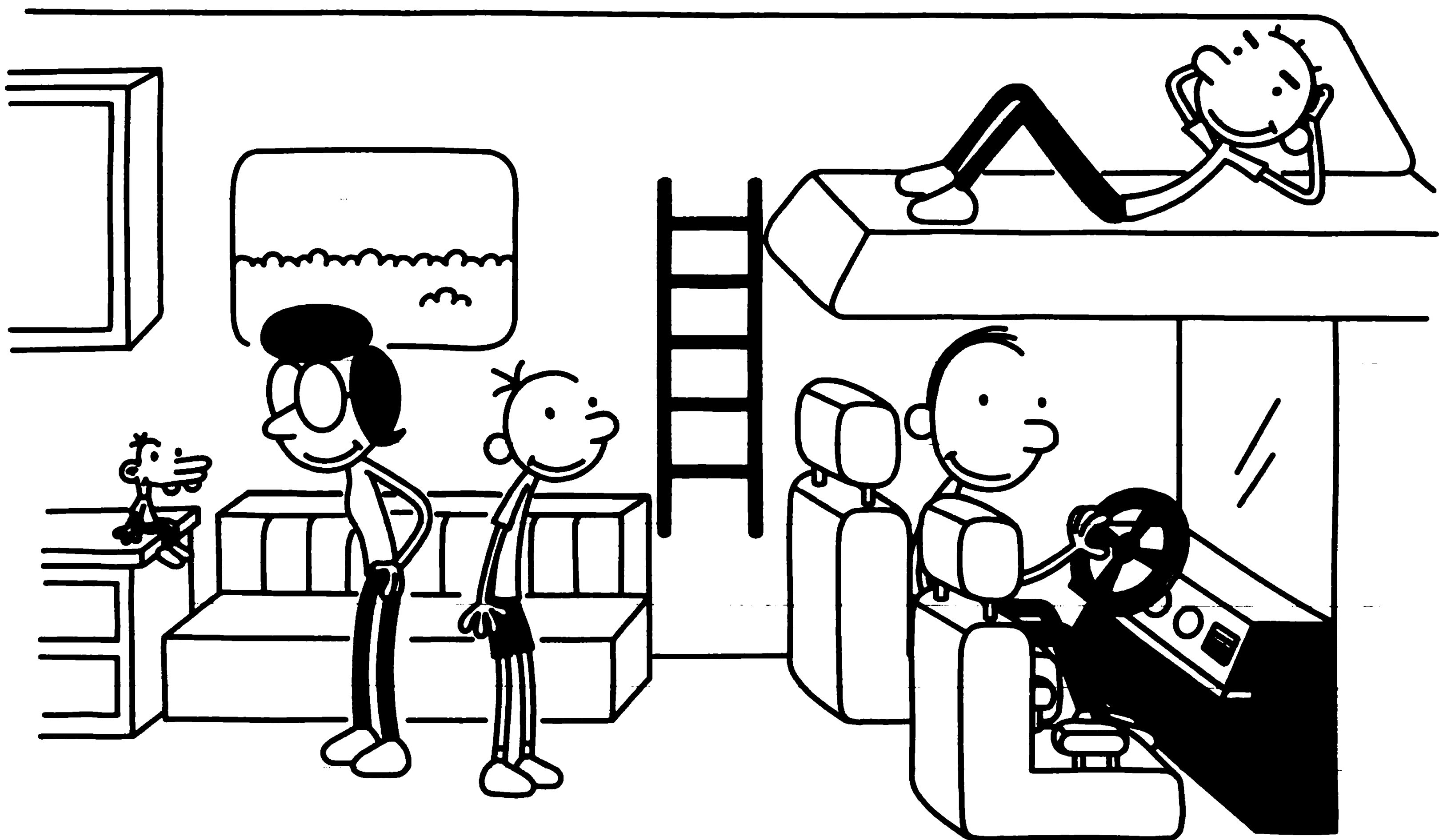

Gia đình tôi mất cả buổi chiều dọn dẹp, lau chùi chiếc xe. Nếu vô tình tìm thấy chú Gary bị vùi dưới đồng rác này thì tôi cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên.

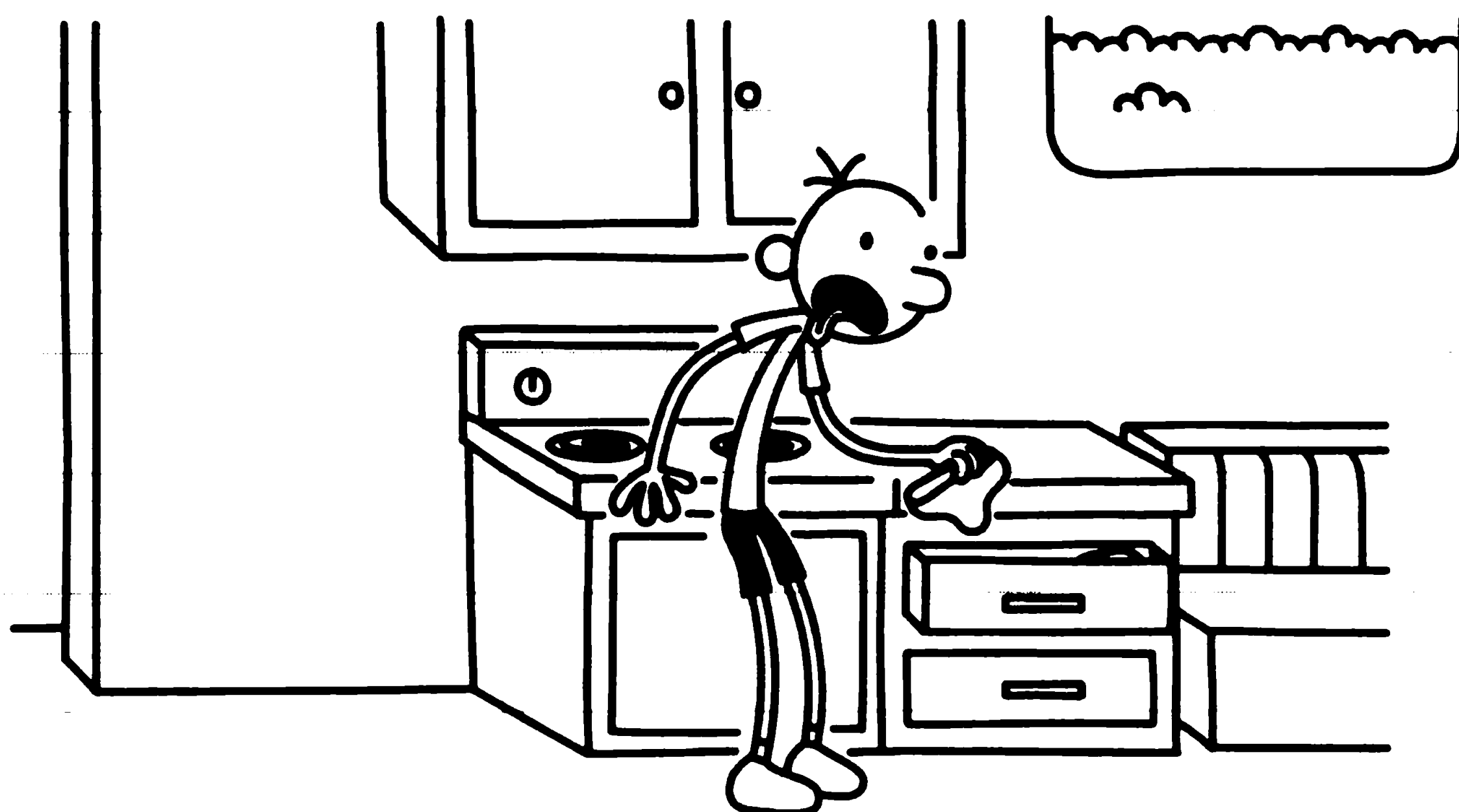
Khi đã tổng hết đồ đạc ra ngoài, cuối cùng chúng tôi cũng có thể xem xét kỹ lưỡng hết chiếc xe. Lúc này tôi đã hiểu vì sao chú Gary lại có thể sống ở đây suốt hai năm trời bởi trong xe đã có mọi thứ CẦN THIẾT.

Một cái bếp lò, một chậu rửa, một bàn ăn, một cái tủ lạnh nhỏ. Thậm chí còn có cả một nhà tắm đồng thời là nhà vệ sinh, phía trên khoang lái cũng có một chỗ để ngủ.

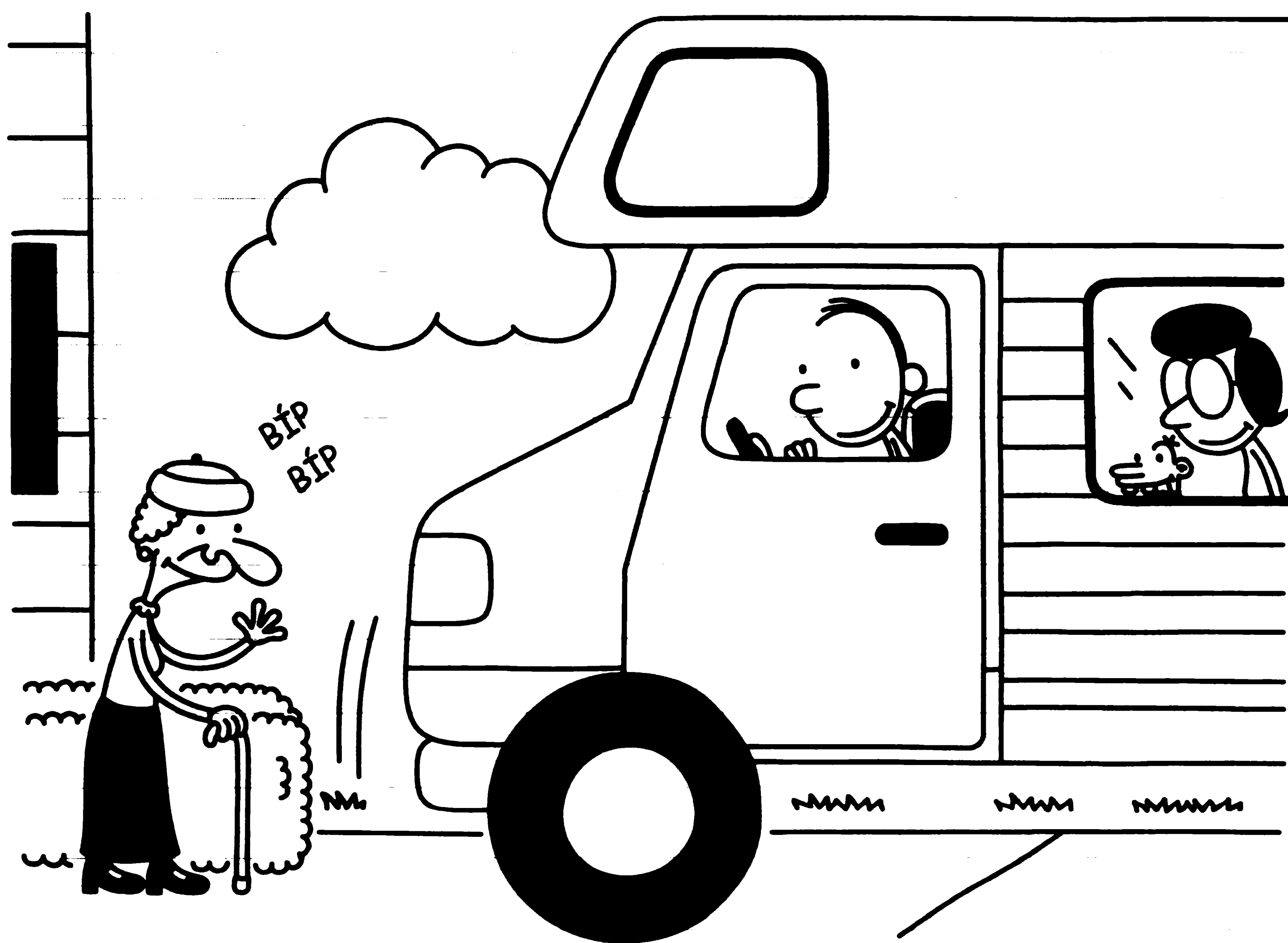

Chúng tôi lau chùi hết mọi góc ngách nhưng cứ lần nào nghĩ đã xong xuôi thì lại phát hiện ra một đồ vật chú Gary bỏ lại.

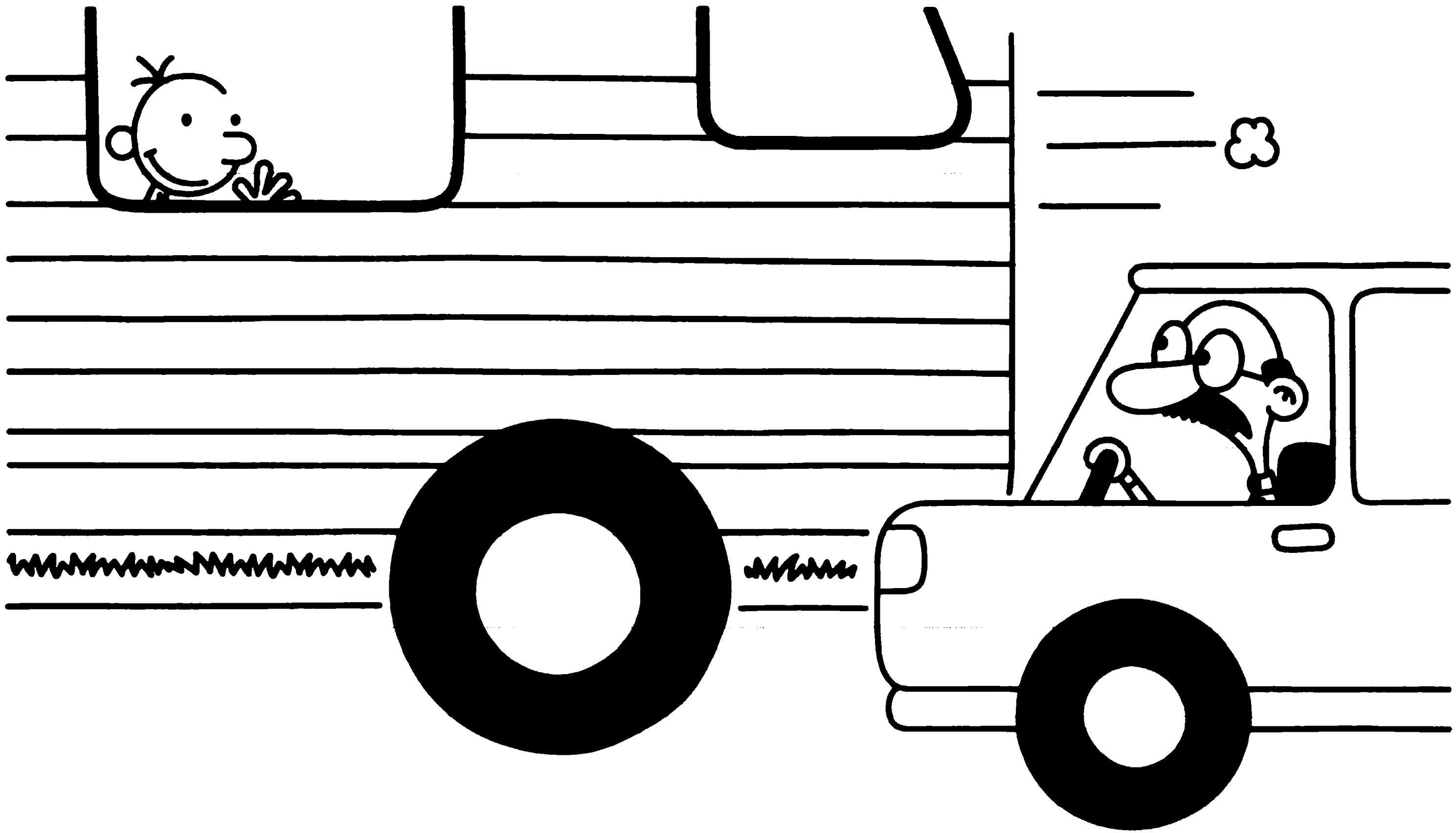
Chẳng phải có ý gì xấu, nhưng tôi hy vọng từ hồi chuyển đi, chú ấy đã mua thêm đồ lót mới.

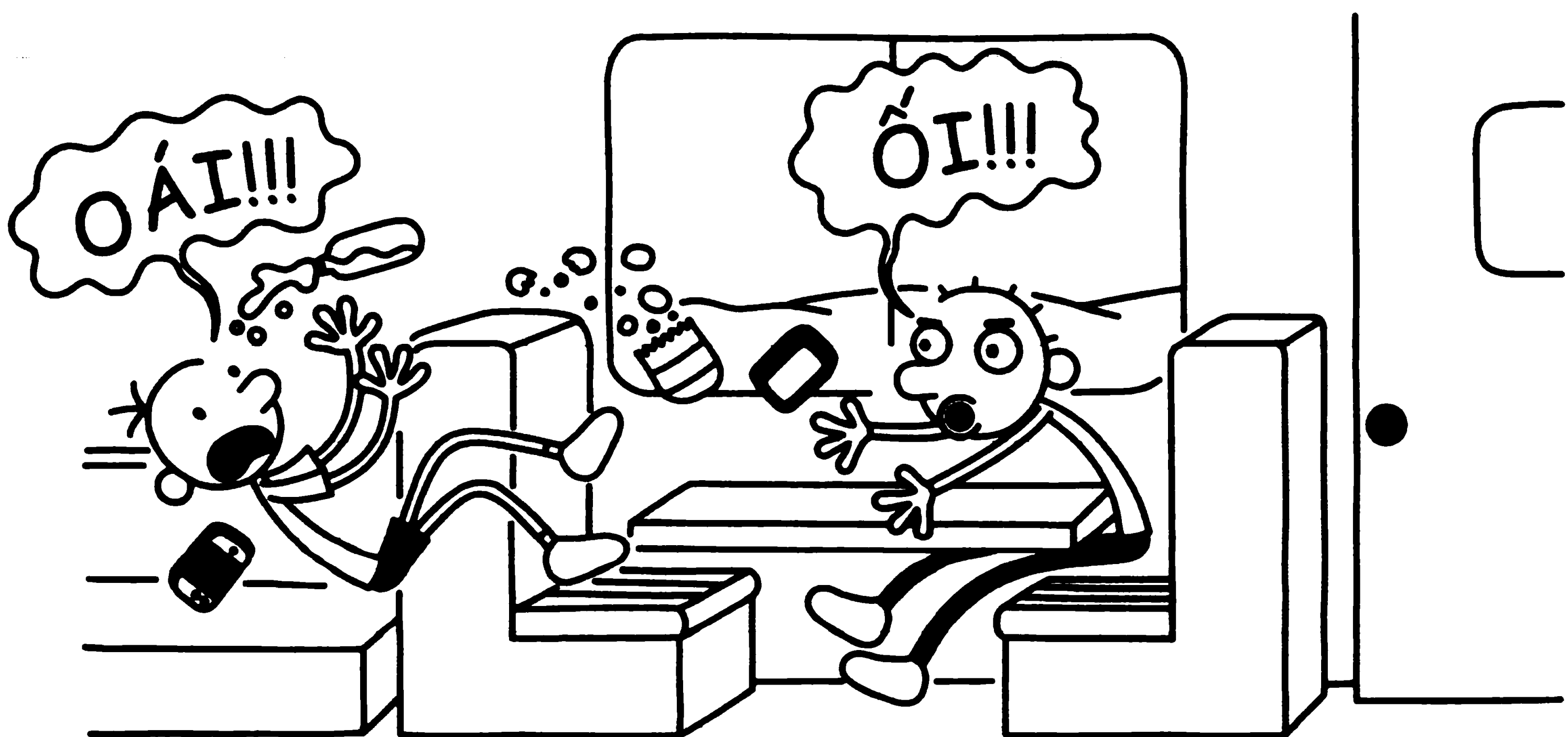
Sau khi được cụ Gammie tặng cho ít bánh sandwich để mang theo, chúng tôi đã lên đường.

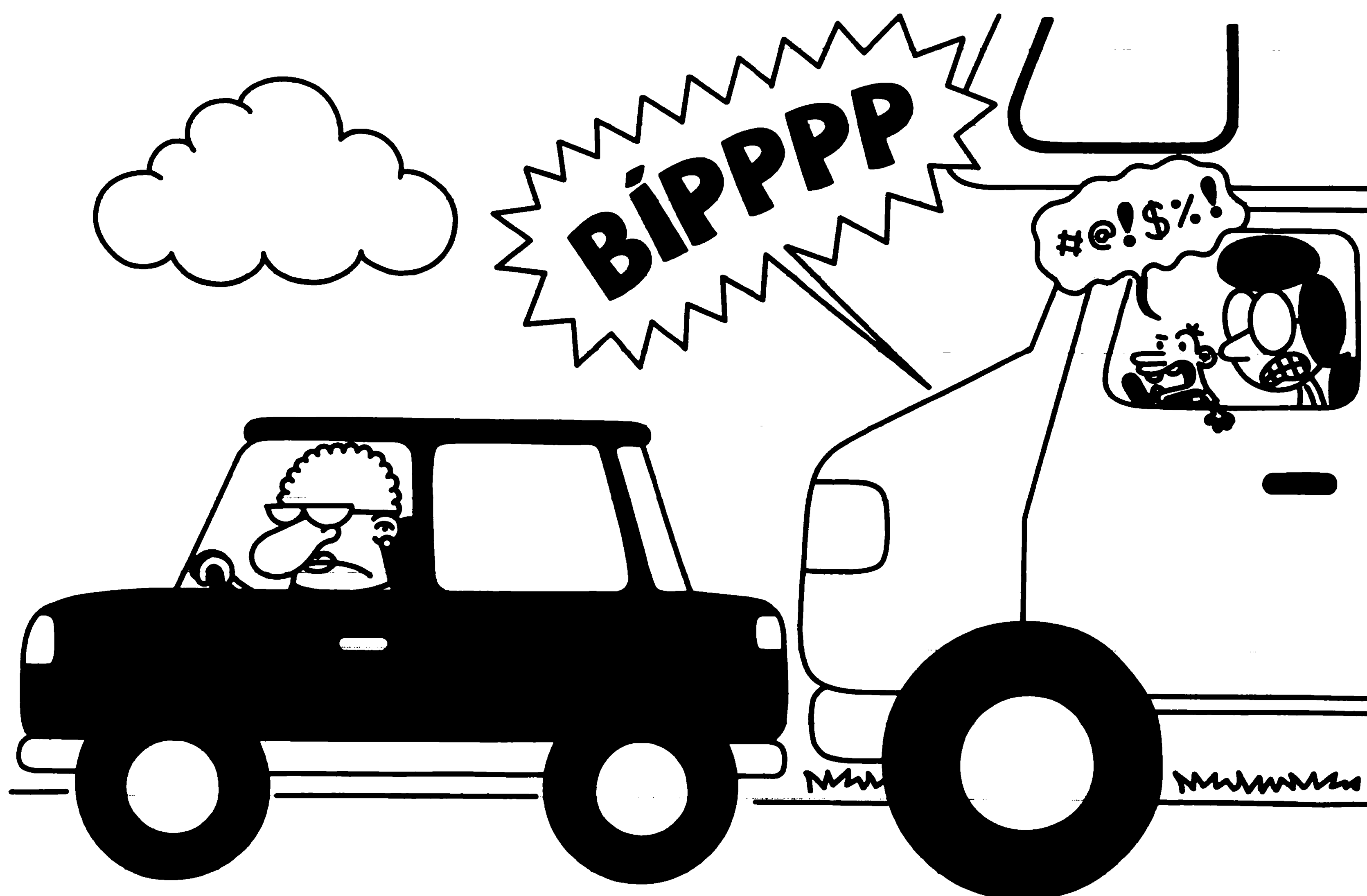
Chỉ cần nghĩ đến chuyện được thỏa thuê sử dụng bồn cầu trong khi chiếc xe băng băng trên đường đã khiến tôi hào hứng rồi.

Chỉ duy nhất một điều tôi không thích ở chiếc xe này là ghế khu phòng khách không có đai an toàn, và mỗi khi bố đạp phanh thì không còn gì để nói.

Khi xe đã chạy ổn định, mẹ cho Manny ngồi ghế trước để nó có cảm giác như mình đang "lái xe". Song mẹ nhanh chóng nhận thấy làm như vậy không hay chút nào bởi thằng nhóc bắt đầu mó máy còi xe.

Chạy trên đường thoáng thật sự rất sáng khoái, nhưng cũng chỉ được một lúc thì mọi thứ không có gì mới mẻ, thế nên tôi và Rodrick lôi đồ chơi điện tử ra giết thời gian.

Được chừng một tiếng thì mẹ thông báo rằng đã hết thời gian được chơi trong ngày, anh em tôi không được dùng đồ chơi điện tử nữa.

